

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 87 - 25 Kuruş

11 - Ocak - Çarşamba - 1950

KONTUN SESİ HIRSTAN BOĞUKLAŞ
HANIYA ONU BULMUŞTUNUZ ? EMNİ Tİ.
KENDİSİ KİM. YETİMİ KÖTÜ
Tİ. SİZE YOL. RULLANDINIZ.
LİYACAKTİM.

BİR HİTLİYE, BİR FAHİRE EMNİYET ETMİŞ
SİNİZ. TIRLEY ONO
ELİNDEN GELENİ YAPTIM
KONT HAZRETLERİ..
SİNİZ. TIRLEY ONO
ALMAYA GİTTİ. ORA.
DA BULAMADI.

BİLMEDİĞİMİ Mİ SANIYORSUNUZ. KIZIM
MİHRACE NİŞANLIMI KAYBET
MİŞTİ. İLE NESGÜL OLAR.
ÇAĞINIZ YERDE
SİZ MİHRACEYLE
MÜCADELEYE Gİ
RİŞMİŞSİNİZ

AŞKIN ZAFERİ

KONT BÜSBÜTÜN KIZDI.

YÜZBAŞI ZATİ İŞLERİNİZ BENİ İLGİLEN.
AFFİNİZİ DİRMEZ. VAZİ.
LERİM. BEN. FENİZİ YAP.
HELEN'İ SE. MADINIZ.
NİYDÜM VE...

YÜZBAŞI ARTIK SİZİ TANIMİYORUM.
SÖZLERİNİZ DE MÜSAMAHAYLA
KARŞILANA. MAZ

VALİNİN YANINDA
EKSELLANS! YÜZBAŞIYI TEVKİF
EDİN. EMRİMİ
BERLEĞİN..
EMRİNİZİ BERLİYÖ.
RUM.

BİRKAÇ SAAT SONRA HELEN VALİ KONAGINA
AFFEDERSİNİZ! YÜZ. GİTTİ.
BAŞI SULLIVAN DIŞA.
HAYIR HENÜZ Rİ ÇIKTI Nİ AÇA BA
ÇIKMADI

HELEN POL'Ü
BEKLERKEN..

BEN BU ADAMI TANIYACAĞIM
BİR ÇOK KERELEK FOTOĞRAFINI
GÖRDÜM.

HELEN MERAKINI YENEMEDİ
KAPICIYA SORDU.

AFFEDERSİNİZ.. ŞU ÇIKAN ZAT..
DÜK... SEY...
DEĞİL Mİ?

AMAN SUSUNUZ MİS
O TORLEY KONTUDUR

34/2

PEKİ BU KADAR GİZLENECEK NE VAR
EVET.. FAKAT BUNU BUNDA ? YOKSA GİZ-
SÖYLEMEMEK İÇİN Lİ Mİ GELMİŞ BUR-
EMİR ALDIK.. LARA ?

SAATLER
GEÇTİ.. POL
SULLIVAN GÖ-
ZÜKMEYİNCE
HELEN VALİ-
YE MÜRACA-
ATA MECBUR
KALDI.

ÇOK MÜTEESSİ-
FİM MİS.. VALİ
POL'UN ÜST MA-
KAMDAN ALINAN
BİR EMİRLER
TEVKİFE-
DİLDİĞİNİ
SÖLEDİ

TEVKİF Mİ? FAKAT SİZ
GİLDİRDİNİZ Mİ? YÜZ-
BAŞI SULLIVAN HİÇ BİR
KABAHAT İŞLEMEDİ Kİ..

BASKÂTIP HİÇBİRŞEY YAPILANMIYACAĞINI ANLATAN
BİR ŞEKİLDE OMUZLARINI KALDIRDI.

HİÇ OLMATSA YÜZBAŞIYLA KONU-
BAKALIM.. ÖĞLE.. ŞAMAZ MIYIM?
DEN SONRA İZİN BEN ONUN NİŞAN-
ALMAK İÇİN ÜĞ-
RAŞIRIM.. LİSİYİM ?

HELEN VİLÂYETTEN AYRILDI.

ÜST MAKAM.. ÜST MAKAM..
VALİNİN ÜSTÜNDE... KİM OLA-
BİLİR Kİ ? BULDUM.. BURAYA
GİZLİCE GELEN DÜKTÜR.. AKABA
NEYE TEVKİF ETTİRDİ ?

KALKÜTA
SOKAKLARINDA
DALGIN
DALGIN
İLERLERKEN
KENDİNİ BİR
DÜKKÂNIN
ÖNÜNDE
BULDU.

OO! MİS HELEN
SİZİ GÖRDÜĞÜME
ÇOK MEMNUN OLDUM
NENİZ VAR.. RAAT
SİZ MİSİNİZ ?

GÜNAYDIN MİSTER
MARI... SİZE BABAM-
DAN SELÂM GETİRDİM

87/2

ARASI VAR

İsabetli Bir Hata

Nakleden: Selma Büket

Max Kreer yüzünde memnuniyet dolu bir tebessüm olduğu halde, çatlak sesiyle:

«Telefon rehberinden, Carey Basil'in hâlâ Westmount'taki apartımanında oturduğunu öğrendim» dedi. «Bu bizim işimizi çok kolaylaştıracak değil mi Montey?»

Max Kreer, Montey Hayte ve bir genç kız, Soho lokantasında oturuyorlardı.

Montey: «Hakikaten öyle, Max» diye tasdik etti. «Halbuki Carey, Eastcheap meselesinden sonra bizim memleketi terkettiğimizi bildiği için şimdi kendini tamamiyle emniyette hissediyordu. Geri döndüğümüzü nereden bilecek!»

Güzel siyah gözlerinde müphem bir ifade beliren kız merakla sordu:

«Ne düşündüğünüzü bana da söyler misiniz?»

Max: «Eastcheap hâdisesi hakkında lüzumundan fazla malûmat sahibi olan bu adam bizim için her zaman tehlikelidir. Lola» diye cevap verdi. «Ortada bir cinayet var ve bunun kimin işlediğini bir türlü meydana çıkaramıyorlar. Günün birinde bizden de şüphe edebilirler ve işte o zaman...»

Lola sinirli hareketlerle yüzünü pudralıyarak sözünü kesti: «Bana kalırsa» dedi. «Buraya tekrar geldiğimize hiç te iyi etmedik. Gerçi Basil için iç yüzüne vâkıf ama andan boşu boşuna kuşkulaniyorsunuz gibi geliyor bana...»

Montey Hayte hiddetle atıldı: «Basil'i her zaman müdafaa edersin ama bundan sonra bu huyundan vazgeçsen iyi olacak Lola. Hem unutma ki sen artık benim kızım-sın. Evet, Basil bizi ele vermedi.

Fakat bunu niçin yaptı biliyor musun?... Senin için güzelim. Senin parlak gözlerinin hatırı için sustu. Şimdi de telefonda ona, Londra'ya döndüğünü ve akşam saat dokuzda ziyaretine gideceğini haber veren tatlı sesini duyunca kimbilir ne çok sevinecek.»

Lola birdenbire irkildi ve kesik bir feryat koparmaktan kendini alamadı. «Ben... Ben mi ona telefon edeceğim? Ne olursun Montey, maksadını açık söyle...»

«Mühim bir şey değil, sevgilim. Sen onun evine giderken biz de Max'la beraber seni takip edecek ve imkân bulursak Basil'le karşı karşıya geçip biraz lâf atacağız... Meseleyi hiç gürültü çıkarmadan halledeceğimize emin olabilirsiniz!»

İnce kaşlarının uçları endişeyle kıvrılan Lola: «Öyleyse» dedi. «Ne-

Demek bizi nihayet ele verdin Lola! Bunun acısını senden çıkarmazsam...

den kendiniz telefon etmiyorsunuz?»

Öteki sırttı: «Şekerim, gayet iyi bilirsin ki Carey ne benden hoşlanır, ne de Max'tan. Halbuki senin için deli divane oluyor. Bu yüzden de sen canın istediği zaman onu görebilirsin. Haydi Lola. artık inatçılığı bırak ve doğruca karşıki telefon kabinesine gidip dediğimizi yap.»

Kız dudaklarının rujunu tazelemeye devam ederek acı acı güldü:

«Merak etmeyin» dedi. «Ben de her şeyden önce kendi menfaatimi düşüneneğim tabii.» Ve yerinden kalkarak kapıya doğru yöneldi.

Gözlerini Lola'dan ayırmayan Max: «Montey» diye fısıldadı. «Onunla beraber kabineye girsek mi acaba?»

«Yok canım, bize de oyun oynayacak değil ya!

Telâşlı adımlarla lokantanın koridorunda ilerleyen Lola bir yandan da düşünüyordu. Arkadaşları vaziyeti gürültüsüzce idare edeceklerini söylemişlerdi ve o bunun ne demek olduğunu gayet iyi bilirdi. Birkaç sert kelimeden sonra meydana sesi boğucu tertibatı olan bir tabanca çıkar ve çok geçmeden de gazeteler, birinci sahifelerinde esrarı bir türlü çözilemeyen bir cinayetten bahsetmeye başlarlardı. Eastcheap vakası da aynen böyle olmamış mıydı zaten!...

Numarayı çevirirken kararını vermişti. Basil'e her şeyi söyleyecek ve her ne pahasına olursa olsun onu kurtarmağa çalışacaktı.

Bir ses: «Burası Imperial 3221» diye cevap verdi. «Siz kimsiniz?»

Hatlardaki bozukluk yüzünden net olarak işitilemeyen bu sesi, Basil'in tatlı Bariton sesini, Lola hemencecik tanıyıvermişti.

Heyecandan nefesi tıkanarak: «Dinle, Basil» dedi. «Ben Lola. İki gün önce biz tekrar Londraya döndük ve...»

Adam: «Anlıyamıyorum» diye lâkırdısını yarım bıraktı. «Lütfen tekrar eder misiniz?»

«Ben Lolayım, Basil, Montey ve Max'la beraberim. Neredeyse yanıma gelecekler, onun için sözümü kesmeden dinle. Seni ortadan kaldırmak istiyorlar. Duyuyor musun?»

«Evet, evet. Yalnız sesin çok zayıf geliyor da bazan iyi işitemiyorum.»

«Eastcheap hâdisesi hakkında seninle konuşacaklarını söylediler.

Ben saat dokuzda orada olacağım ve onlar da arkamdan içeriye girecekler. Sen evde olmamalısın Basil,anladın mı? Hemen Londra'dan kaç!»

«Fakat ben.»

«Max ve Montey yaklaştılar. Al-laşaşına söyledığım gibi hareket et, olmaz mı?»

Saat tam dokuza beş kala, içinde üç kişi bulunan bir taksi, Westmont'daki apartmanın elli metre kadar ilerisinde durdu. Havada kesif bir sis vardı ve Montey bunun işlerine yarayacağını düşünerek pek seviniyordu.

«Şimdi bütün mesele hiç kimseye görünmeden üst kata varabilirmekte» dedi. «Bunun için de asansörle değil, merdivenlerden çıkmalıyız.»

Lola içeride kimseyi bulamıyacaklarını bildiği için hiç müşkülât çıkarmadan yürüdü. Zira Basil'in nasihatını tutacağından emindi. Küçük ve alaca karanlık bir holden geçerek merdiven başına geldiler. Tam o sırada asansörden çıkan üniformalı bir hizmetkârın onlara doğru yaklaştığını gören Montey hemen Lolay'a dönerek: «Sen asansöre bin» dedi. «Yukarıda bizi beklersin...»

Kız: «Mr. Carey'in oturduğu kata çıkmak istiyorum» diyerek memura sokuldu.

Adam: «Mr. Carey dört beş ay önce buradan ayrıldı, Madam» diye cevap verdi. «Dairesi de o zamandan beri boş duruyor.»

Lola hayretler içinde kalmıştı: «Nasıl olur? Bugün saat üçte telefonda konuştuk.»

«Bir yanlışlık olacak, Madam. Hem o...» Kız ötesini dinliyemedi. Çünkü yarım düzüne polis memurunun arasında ve yanında Hayte olduğu halde merdivenlerden inen Max sesi hiddetle titriyerek bağırdı: «Demek bizi nihayet ele verdin. Lola! Eğer senden bunun acısını çıkarmazsam bana da...» Lola bu sözlerin de gerisini işitemedi. Zira ikisini birden çabucak kapının önünde duran otomobile tıkip götürmüşlerdi.

Biraz sonra da yanına gelen Scotland Yard Müfettişlerinden Welcome: «Doğrusunu isterseniz» diyordu. Eastcheap baskının arkadaşlarının eli altından çıktığını, bu akşam buraya geleceğini öğreninceye kadar bilmiyordum.

Lola büsbütün şaşırdı: «Fakat ben Mr. Carey'e telefon etmiştim. Karşıma da kendisi çıktı...»

«Karşıma çıkan o değildi, madam. Basil Carey hiçbir suçu olmadığı halde aylardan beri hapis-hanede ikamet ediyor. Ve eğer siz olmaşaydınız belki de orada çürüyüp gidecekti. Çünkü hepimiz Eastcheap hâdisesinde onun parmağı olduğunu zannediyorduk. Telefon meselesine gelince, Carey tebdili mekân ettikten sonra onun numarası bu civarda oturan bir başka centilmene verilmiş ve şirket bu değişikliği henüz rehberlere geçirmemişti. Hem tanınmış bir gazeteci ve hem de meşhur bir bariton olan Bay, kendisini Basil Carey zannederek söylediklerinizi, hiç vakit geçirmeden bize nakletti. Biz de vazifemizi yaptık.»

Ve sonra Lola'nın sırtını oksayarak ilâve etti: «Eğer ben sizin yerinizde olsaydım, Basil'in biraz sonra serbest bırakılacağını bildiğim halde hâlâ burada durabilir miydim zannediyorsunuz?...»

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

• GEÇEN YIL ÇIKAN KİTAPLARIN EN GÜZELİDİR.

ANTHONY ADVERSE

• MÜNAKAŞA EDİLMEZ BİR ŞAHESERDİR

ANTHONY ADVERSE

• OKUNACAK ROMANLARIN EN MÜKEMMELİDİR.

ANTHONY ADVERSE

ÇIKARAN: TÜRKİYE YAYINEVİ

FİYAT: 3 LİRA

Genç kız bir an soluk aldıktan sonra devam etti.

«Ah Vini, dünyada senin gibi erkeklerin hâlâ mevcut olduğunu bilmek beni ne kadar sevindiriyor. tasavvur edemezsin. Ama seninle evlenemem, Vini. Seni çok seviyorum ama o şekilde değil. Sevmediğim bir insanla evlenmeğe de asla razı olamam. Zaten sana o şekilde bağlı bile olsaydım böyle bir fedakârlığı kabul edemezdim. Ama emin ol, cömertliğini ömrüm oldukça unutamıyacağım.»

— «Söyleme böyle şeyler, Vilâ. Benimle evlenmeğe razı olsaydın bütün fedakârlığı ve cömertliği sen yapmış olacaktın. Senin ailen kimmiş bana ne? Sen sensin ya, o yeter! Sen dünyanın en asil, en temiz, en güzel kızsın. Beni sevmiyeceğini biliyordum. Ama başka bir sevdiğin yoksa belki benimle evlenmeğe razı olursun diye umut ediyordum. Vilâ, ne olur beni hemen geri çevirme. Biraz düşün, birkaç gün...»

Vilâ mahzun bir gülüşle başını salladı:

— «Bu gece buradan ayrılıyorum, Vini çok uzaklara gidiyorum. Belki bir gün gene geri gelirim. Ama kimbilir?»

Vini kalktı ve gidip pencerenin önünde durdu. Bir müddet odada derin bir sükût hüküm sürdü. Sonra Vini döndü. Yüzü soluk fakat sakindi,

— «Bana mektup yazar mısın, Vilâ?»

Vilâ, «Belki» diye cevap verdi. «Ama benden hiç haber alamazsan da bil ki seni asla unutmıyacağım. Bu New York macerasının tek değerli, güzel tarafı olarak seni düşüneceğim.»

Şimdi ikisi de ayağa kalkmışlardı. Genç adam kızın ellerini aldı ve ikisini de öptü. Sonra kısaca;

— «Allaha ısmarladık. Vilâ» dedi.

Vilâ, «Güle güle, Vini, sevgili dostum» diye cevap verdi. Artık tutamadığı göz yaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. «Allaha emanet ol.»

Genç adam sendeliyerek dışarı çıktı. Dışarıda rüzgâr karı savuruyordu. Vini otomobiline bindi ve uzaklaşmadan evvel bir kere pencereye baktı. Arkadan vuran ışığın önünde Vilâ'nın narin bir hayal gibi duruyordu. Elini son bir selâmla kaldırdı. Sonra Vini otomobili sürdü ve kış gecesinin karanlığına karıştı.

XXI

Tia Juana'nın Dönüşü

Harington Çeyz odanın içinde sinirli adımlarla bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, bir taraftan da ortalığıyla konuşuyordu.

— «Böyle yan gelip oturmak iyi ama, bu işin bir de yarını var. Star, Yakın zamanda harekete geçmezsek mahvoluruz! Bunu sen de biliyorsun!»

Star, «Ne yapayım?» diye omuz silkti. «Ben elimden geleni yaptım. Yolumuza dikilen en büyük mâniâ benim sayemde ortadan kalkmış bulunuyor. Arizonada - tesadüfen - bulduğum evrağa şükret!»

Harington alaylı alaylı güldü:

— «O mesut tesadüfün kıymetini kâfi derecede takdir etmediğimi zannetme, Starçığım! Maamafih kızın nereye gittiğini de merak etmiyor değilim.»

— «Senin başka derdin yok mu? Hangi cehennem dibine gitmiş olursa olsun. Senin nene gerek? New York'dan uzaklaşmış olması kâfi değil mi?»

— «Tabii değil. New York'tan uzaklaşması iyi amma ya bir de Meksikada peyda oluverirse? Centilmen Ceof'un Bili Limasito'da boyunu gösterdiği gün hâpı yutarız.»

Aşk ve Macera Romanı: 27

— «Ben onun Limasito'ya dönceğini hiç sanmıyorum.»

— «Neye dönmesin? Başka gidecek neresi var ki?»

Star Viley alaylı alaylı kaşlarını kaldırdı.

— «Azizim Harington çok saf-sın! Kadın ruhundan hiç anlamıyorsun. Centilmen Ceof'un Bili'si Limasito'ya dönmektense ölmeyi tercih eder. Onda o gurur varken, servet sahibi olacağım diye terkettiği şehre mağlûp ve kimsesiz bir halde dönmesi mümkün değildir.»

Harington gene beş aşağı beş yukarı dolaşmağa başlayarak

karının imzasını alırdım. Sonra gölü reklâm yapmağa başlar ve işletilmesi için herkesten sermaye toplardım!»

Çeyz güldü.

— «Mükemmel! Senin işe bu kadar doğrudan doğruya atılacağını hiç sormamıştım. Ama bu fikrini beğendim. Hemen tatbika başla.»

Star acı acı güldü.

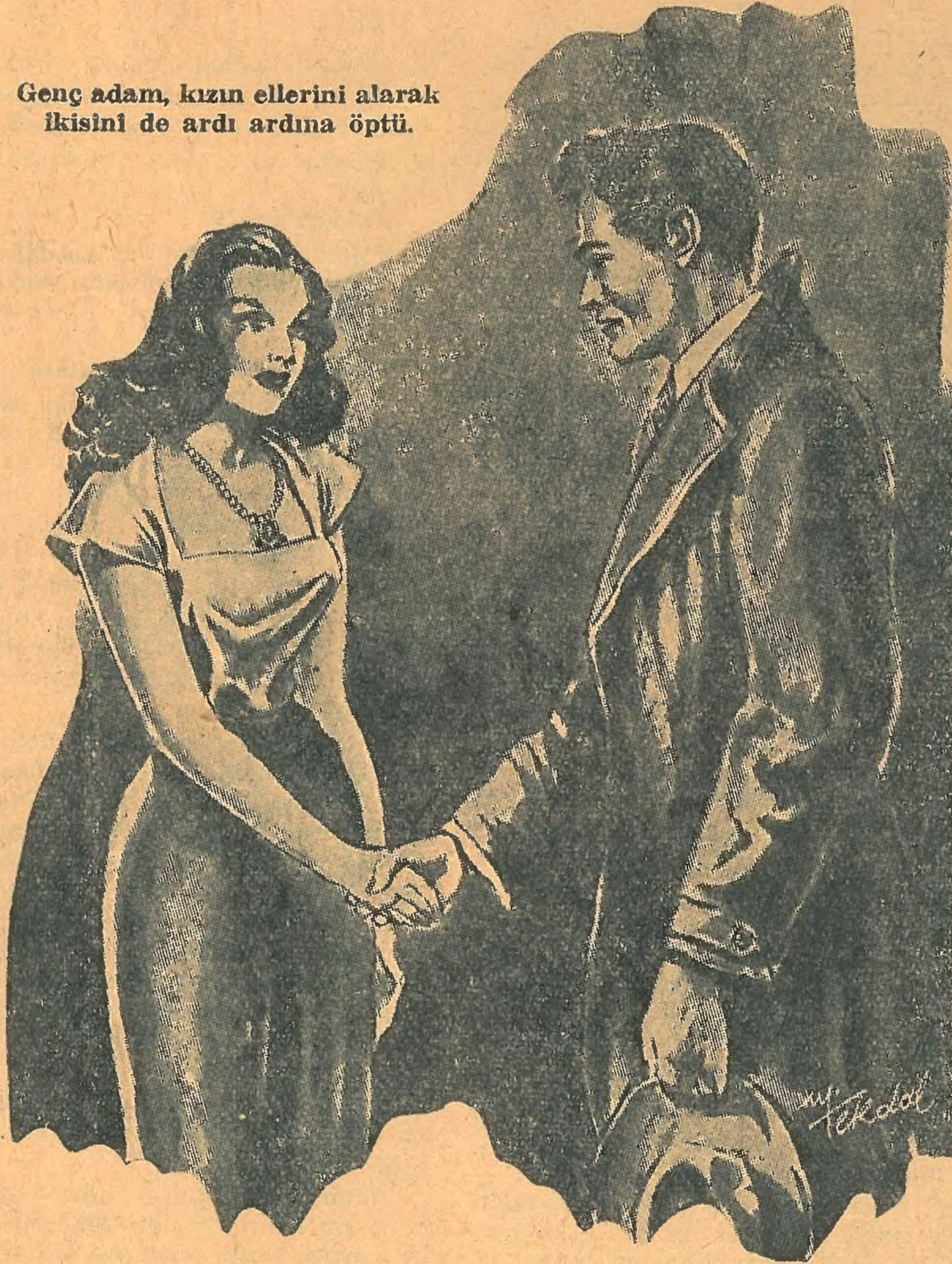
— «Mükemmel! Bari Tia Juanayı bulmak lütfunda da bulun.

Harington Çeyz sükûnetle, «Pekâlâ» dedi.

Star ters ters ortağına baktı.

— «Talihin inşallah benimkinden

Genç adam, kızın ellerini alarak ikisini de ardı ardına öptü.

— «Hiç olmazsa içimiz o cihetten rahat. Şimdi iş kala kala Tia Juana'yı bulmağa kaldı.»

Star Viley nefret ve öfkeyle dudaklarını büktü:

— «Ah, o Tia Juana olacak dişi şeytan! Onu bulabilmek için bütün şehri altüst ettim ama nafi! İnsanın böyle yarı bunak bir acuzenin eline bakması ne güç! İkimiz de varımızı yoğumuzu bu Bedbaht Ruhlar Gölüne yatırdık.

O mendebur gölün sahibi başka birisi olsaydı ya! Şimdi Tia Juana'yı bulamamak yüzünden iflâs edeceğiz.

Harington Çeyz arkadaşının tam önüne gelip durdu ve gayet mânâlı bir tavırla,

— «Farzet ki Tia Juana'yı buldum, Star» dedi. «O zaman ne yapacaksın.»

Star omuz silkti.

— «Bunu sormağa ne hacet? Göl arazisini bize sattığına dair

açık olur. Tia Juana'yı bulduğun zaman...»

Harington Çeyz bir işaetle onun sözünü kesti.

— «Tia Juana'yı buldum bile!»

— «Ne?!!»

Star Viley bir bomba gibi ayağa fırlamıştı. Arkadaşını,

— «Nasıl? Ne zaman? Nerede?» diye bir sual bombardımanına tutmağa başladı.

Harington Çeyz onun bu telâsı karşısında kâhkahalarla gülüyordu.

— «Sakin ol, dostum, sakın ol!»

— «Bana neden haber vermedin?»

— «Mesele senin bildiğin gibi değil. Dur, anlatayım.»

Charles ayaklarının ucuna bas-basa kapiya gitti. Ansızın kapiyi ardına kadar açtı ve dışarıda birisi var mı diye baktı. Kimseciklerin olmadığını görünce kapiyı dikkatle kapadı, sonra gelip ortanın yanına oturdu. İki ortak pek

ciddî ve uzun bir konuşmaya daldılar...

Bu konuşmanın bir neticesi olarak Star Viley o gece davetli olduğu bir toplantıya gitmedi ve ev sahibine acele olarak bir iş seyahatine çıktığını, birkaç gün dönmeyeceğini bildiren bir pusula göndererek özür diledi.

Günler, haftalar geçti, fakat Star Viley dönmedi. Bu anı ve uzun yokluğunun uyandırdığı hayret de yavaş yavaş unutuldu...

Noel gelip geçti ve yeni bir sene başladı. Bu yeni senenin ilk ayı sona yaklaşırken Star Viley tekrar New York'a döndü ve büyük şehrin iktisadî, malî muhitlerinde heyecan verici bir havadis orman yangını gibi aldı yürüdü. Bu havadis Meksikadaki petrol sahalarının en cıvılcı yerinde keşfedilen Bedbaht Ruhlar kuyusuna dairdi! Bu kuyunun inanılmayaak kadar zengin olduğu söyleniyordu.

Bu havadis ortalığı altüst etmişti. Harington Çeyz'in yazıhanesi yeni kuyuyu merak eden kimselerle dolup taşıyordu. Büyülmek istedikleri küçük servet sahibi olanlar yeni kuyunun hisselerinden almaya çok hevesliyidiler. Fakat büyük servet sahipleri henüz uzakduruyorlardı.

İşte bugünlerden bir gün Vini Nort ile Vernon Halsted bir partide gayet tabii olarak bu bahsi açtılar.

Onları ilk tanıdığımız günlerden beri ikisi de değişmiş, daha olgunlaşmışlardı. Vini iktisadî hayatın girdi çıktısını öğrenmek için canla başla uğraşıyordu. Vernon da üniversiteye giriş imtihanlarını nihayet vermiş ve maden ve petrol mühendisi olmak için tahsile başlamıştı. Lâf bedbaht Ruhlar Gölünden açılınca Vernon,

— «Anlatılanlara bakılırsa harikulâdeymiş» dedi. «Bu işin başındaki Star Viley'den başka biri olsaydı kuyunun methü senasına daha fazla inanırdım. Ama, lâf aramızda, Star'ın doğru dürüst bir iş yapacağını hiç zannetmiyorum.»

Vini, «Ama gelgelelim ne senin peder, ne de benimki bu itimatsızlığa iştirak etmiyorlar» diye cevap verdi. «Bu Bedbaht Ruhlar Kuyusu hisselerine epeyi para yatıracaklar. Viley'e itimatları var. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse çocuk tuttuğunu koparan cinsten bir şey. Hususî hayatında biraz korkak, kalles bir şey ama, iş hayatında şimdiye kadar neye atıldıysa hepsinde muvaffak oldu.»

Vernon, «Orası öyle ama, asıl mühim adamların bu işe pek yanaşmadıklarını söylüyorlar» diye söylendi.

— «Sen onlara bakma. onlar daima ağır alırlar.»

Vernon dalgın dalgın başını salladı.

— «Vallahi belki de haklısın. Ama ne bileyim, içim bir türlü rahat etmiyor, işte. Bizimkiler emin olmadan bu işe burunlarını sokmasalar iyi ederler. Viley'le Çeyz daha ne kadar sermaye istiyorlarmış?»

— «Babama hemen acele olarak on milyon dolara ihtiyaçları olduğunu söylemişler. Onun için bir milyon hisse senedi piyasaya çıkarılmışlar. On dolardan satıyorlar. İki üç ay içinde bu on dolarlık hisselerin en aşağı 100 dolara fırlıyacağı muhakkakmış.»

— «Dedim ya, eğer bir yerinde bir bozukluk yoksa mükemmel bir şey. Körn Tod burada olsaydı şimdi ona sorardık. Bu hususta sözüne en güvenilebilecek insan odur.»

Vini sigarasının izmaritini kül tablasına bastırarak,

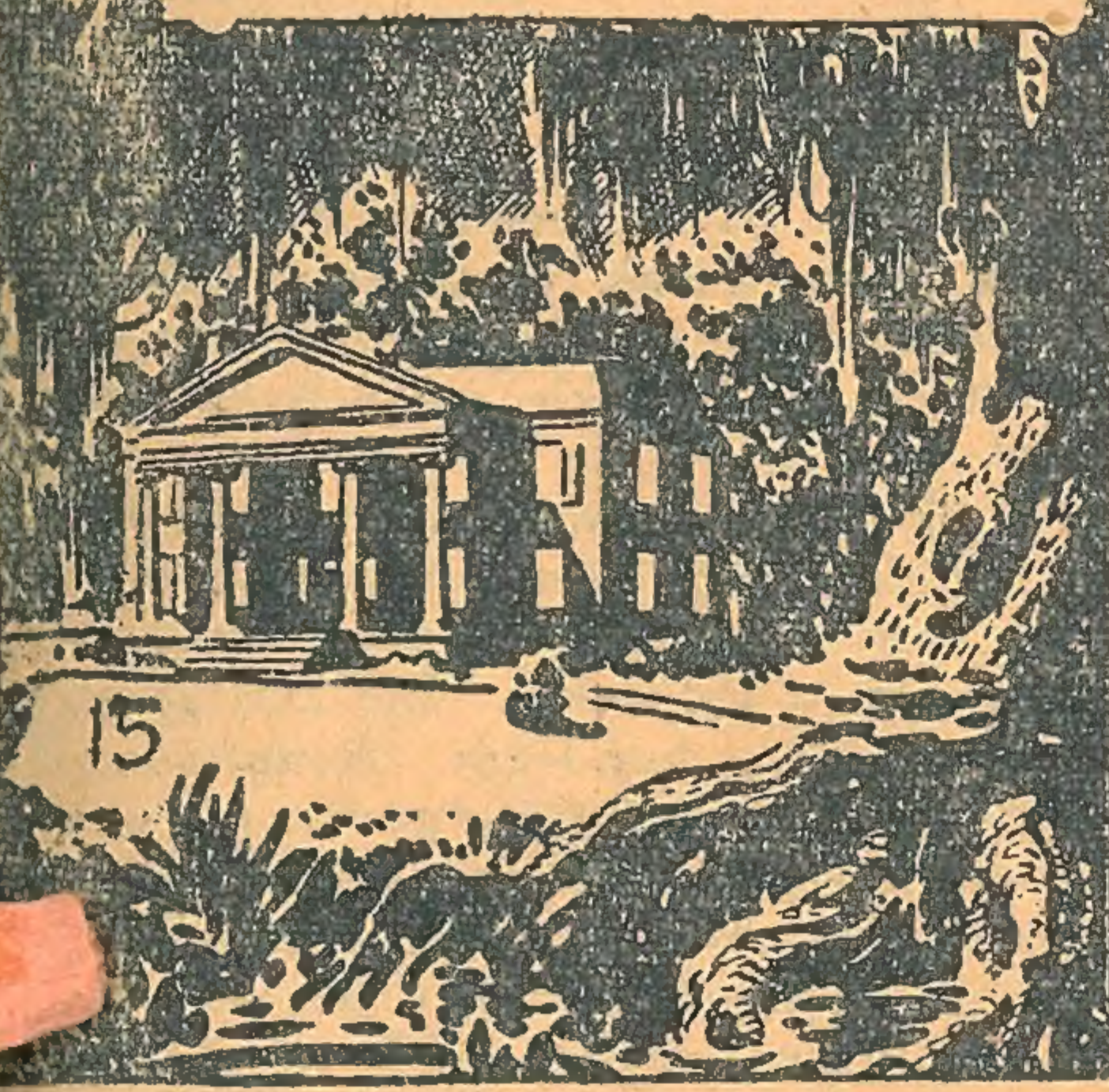
— «Koca Körn'ü de özledim, hani» diye mırıldandı.

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

KARASU MÂLIKÂNESİ'İSSİZ
BİR ORMANIN ORTASINDA ŞA-
HANE BİR ELMAS..

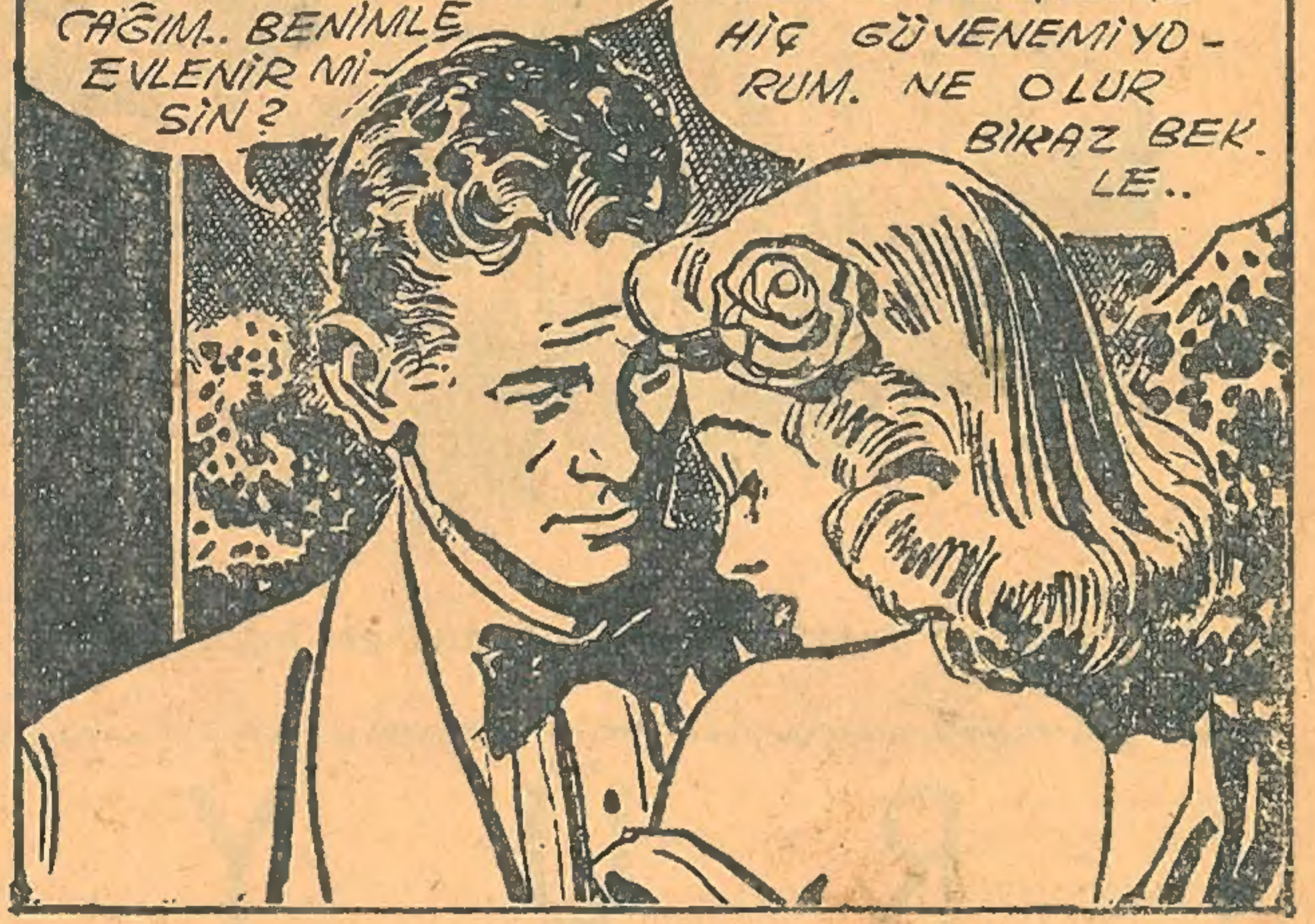
15

GECELERİ MEHTAP MANDOLYA ZENCİLERİN
ŞARKILARI..

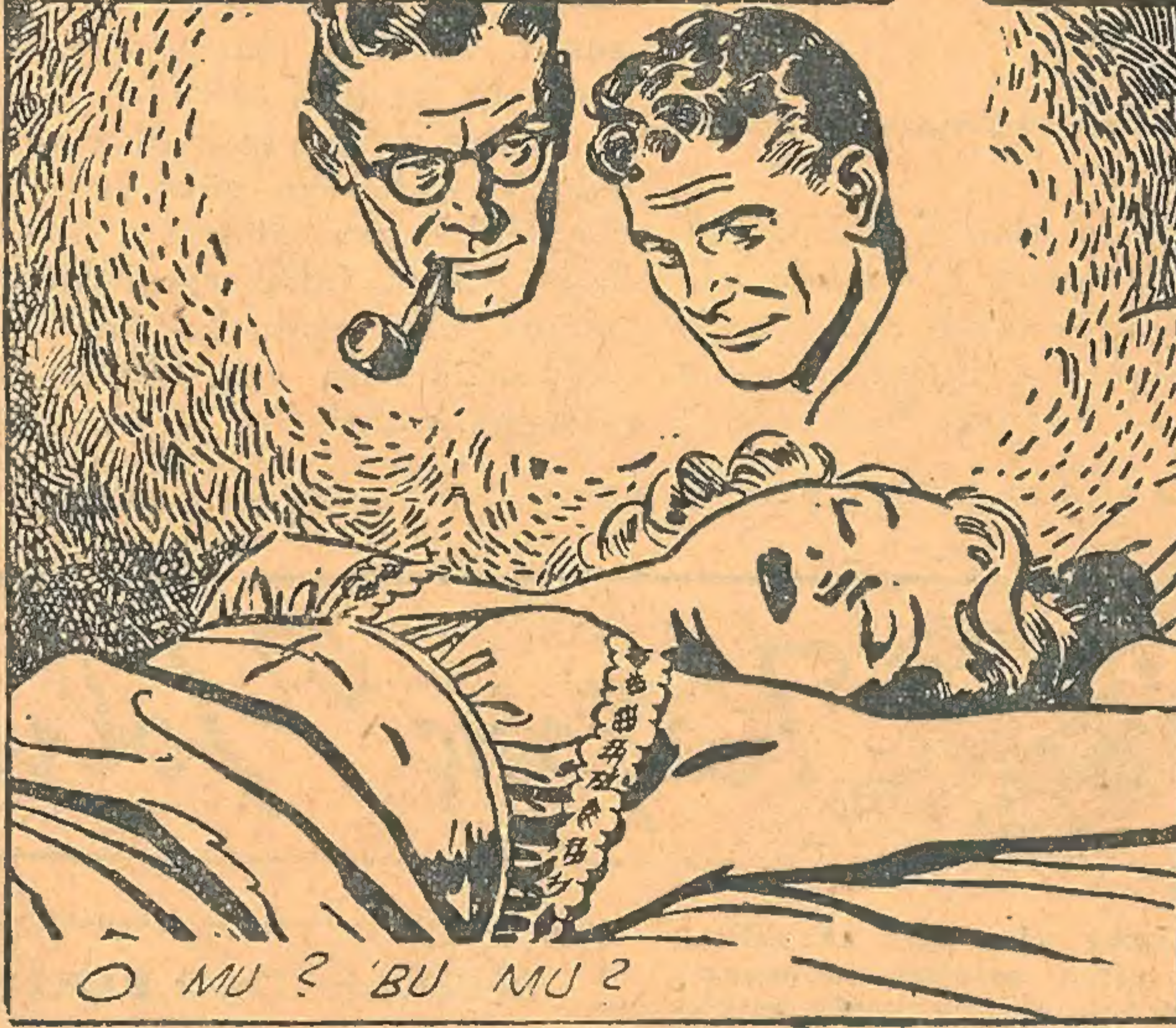
DORYAN SÖRMİYACA -
ĞİM DİYE SÖZ VERMİŞ -
TİM.. AMA DAYANAMIYA -
ÇAĞIM.. BENİMİLE
EVLENİR Mİ -
SİN?

AH STUART!.. HER
ŞEY O KADAR GÜ-
ZEL Kİ.. KENDİME
HIÇ GÜVENEMİYD -
RUM. NE OLUR
BİRAZ BEK -
LE..

ALLAH RAHAT -
LIK VERSİN
STUART..
SERENAT HARI -
KULÂDEYİ..

YARIN DAHA
HARİKULÂDE OLA -
CAK.. ATLA KIZIL
KAYAYA GİDE -
CEĞİZ.

Ö MU ? 'BU MU ?

ŞŞ.. ANNE.. STUART
KIZIL KAYAYA GİDECEK -
LERİNİ SÖY -
LEDİ.

TAM ATLA
GEZİLECEK
GÜN STU -
KIZIL KAYAYA MI
GİDİYORSU -
NUZ..

DORYAN İSTERSE
SEN DE BİRAZ SPOR
YAPSAN ZARARINI GÖR -
MEZSİN.

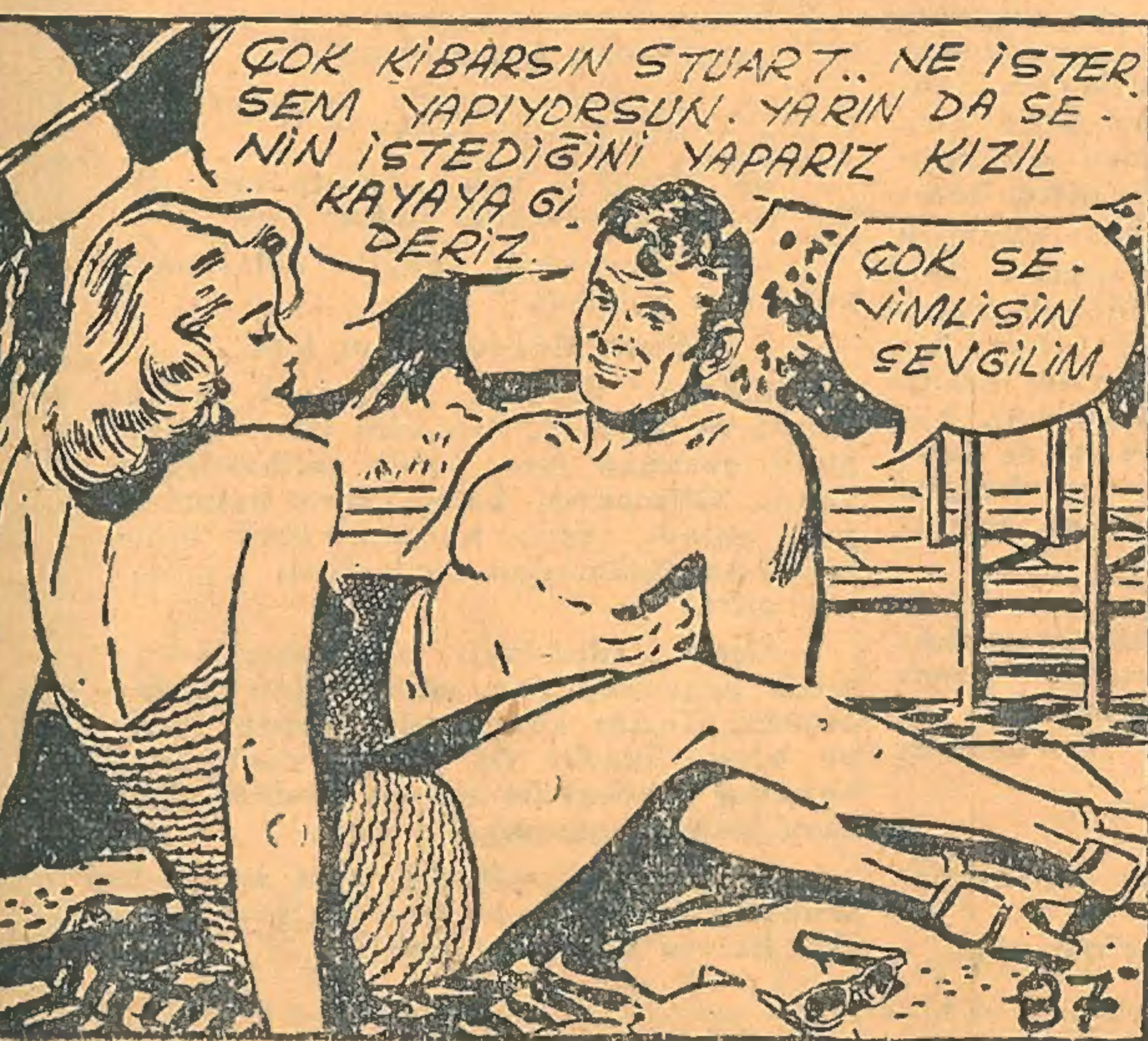
HAZIR
MISIN?

ŞİMDİ GE -
LİYORUM.

AMA SEN MAYO GİY -
MİŞSİN..

KUSURA
BAKMA
STUART..
HAVA ÇOK SI -
CAK.. BEN DE
TENBELİM. KIZIL
KAYA O KADAR
UZAK Kİ..
YÜZSEK
OLMAZ MI ?

ÇOK KİBARSIN STUART.. NE İSTER
SEM YAPIYORSUN. YARIN DA SE -
NİN İSTEDİĞİNİ YAPARIZ KIZIL
KAYAYA Gİ -
DERİZ.

ÇOK SE -
VİMLİSİN
SEVGİLİM

KARASU TAYYARE MEYDANINDA
BOMONT MÂLIKÂNESİ Mİ ?
ON MİL KADAR ÖTEDE
ORAYA MI GİTMER
İSTİYORSUNUZ ?

HAYIR
KASABAYA
GİDELİM.

ÖFF.. BURASI
NE DE SICAK.
SAKAL DA ME -
ĞER NE DERT -
MİŞ..

ARKASI VAR.

«Kahve rengi çizmeler, yuvarlak kara çalının yanında...»

RÜYA

Nakleden: Semih DEMIRCI

Mr. Rumbold uyandığı zaman ter içindeydi. Gördüğü korkunç rüya en ince teferruatına kadar hâlâ gözlerinin önündeydi sanki. Elini alına götürerek yatağın içinde döndü ve sabit nazarlarla tavana bakmaya başladı.

Hiç kimse rüyalarını Mr. Rumbold kadar canlı ve vazih bir şekilde hatırlıyamazdı. Uyanınca hemen yataktan çıkmaz, yarı dalgın bir halde yatmaya devam ederek her şeyi yeniden canlandırmaya çalışırdı. Köyün saatleri altıyı çalarırken uyandı, yedide de neşeli bir yüzle ayağa kalktı.

Mr. Rumbold insanların çoğu gibi alelade bir adamdı. İşi, zevkleri, üzüntüleri, konuşması ve arzuları hiçbir fevkalâdelik arzetmezdi. Fakat kendisi rüyalarının başkalarınınkine benzeyen basit hâdiseler değil, geleceği evvelden bildiren mühim haberler olduğuna inanırdı.

Arkadaşları onun bu iddiasını daima müstehzi bir alaka ile karşılarılardı. Doğru çıkan rüyaların karşısında kim bigâne kalabilirdi ki zaten. Bilhassa birkaç sene önce meşhur Derby yarışlarının neticesini bu kabiliyeti yüzünden önceden kestirisi hâlâ hatırlardaydı.

Kafası mütemadiyen o gece gördüğü rüya ile meşguldü. Kocaman ve sahici bir ormandaydı. Günün parlak ışığı ağaçların yeşil ve gür yapraklarının arasından zorlukla geçebiliyor, yerdeki çimenlerin üzerinde taze çiğ damlacıkları parlıyordu. Yemyeşil çalılarla sınırlanmış olan dar yolu takip ederek ilerledi.

Her taraf kuş doluydu. Güvercinlerin ve karatavukların sesine, dalların arasından geçmeğe çalışan sülünlerin feryatları karışıyordu. Birdenbire hayretle olduğu yerde durdu. Önünde, bir çalının altından uzanmış, çizmeli bir ayak vardı.

Eğilerek bunun sahibini keşfetmek lüzumunu bile hissetmedi. Orada ölü bir adamın bulunduğu apaşıkardı. Son olarak, yolun üzerine devrilmiş olan kırık bir kütük, üç küçük çamur birikintisi ve bir kara çalının yuvarlak gölgesi gözüne ilişti. Tam o sırada uyanıverdi.

Şimdi bu yeri gayet iyi hatırlıyordu. Yarım kilometre kadar ileride, her gün defalarca gördüğü bir açıklıktı burası.

Mr. Rumbold daima çabuk ve kesin kararlar veren bir adam olmasına rağmen temkinli hareket etmesini de gayet iyi bilirdi. Meselâ şu anda onun yerinde başka biri

olsaydı, doğruca oraya gidip hakikatı gözleriyle gördükten sonra rüyasını açığa vururdu. Halbuki o öyle yapmadı. Zira eline, rüyalarının her zaman doğru çıktığını tanıdıklarına bir kere daha ispat etmek için bundan daha iyi bir fırsat geçmezdi.

Hemen eline bir kâğıt alıp şunları yazdı:

"Kahverengi çizmeler, yuvarlak kara çalının yanında, Longshank Fidanlığı yolu üzerinde. Saat, sabahın 7 si."

Bu kadarı yeterdi. Kâğıdı yazı odasındaki masanın üzerine bırakarak önce ormana, oradan da istasyona gidecek ve hâdiseyi arkadaşlarına anlattıktan sonra "Eğer bana inanmıyorsanız, diyecekti. Eve gidip, sokağa çıkmadan evvel yazdıklarımı görebilirsiniz."

Büyük bir heyecan içinde alelacele traş oldu. Giyindi ve kahvaltı ederek dışarı fırladı. Parlak bir ilkbahar günü başlıyordu. Ormana yaklaştıkça ürpertiler geçiriyor ve esrar dolu rüyasını hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu.

Dik bir tepeye tırmanırken patikanın kenarındaki büyük ve sarı bir çiçek gözüne ilişince kendi kendine kızdı. Kâğıttaki teferruata bunu da ilâve etseydi kötü mu olurdu sanki. Kısacık bir cümleyle iktifa etmeyip bu gibi tafsilatı da yazsaydı iddiası daha esaslı olurdu. Bu çiçeği rüyada da görmüştü çünkü. Bir aralık geri dönmeyi bile aklından geçirdi, fakat treni kaçırmayacağını düşünerek bundan vazgeçip yoluna devam etti. Adım başında rüyasını tazeleyen yeni delillerle

karşılaşıyordu. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Hemen önündeki pırnal meşesinin yanından fırlayan bir sülün paltosuna sürünerek geçti, bir karatavuk acı acı haykırdı. Hele karşıdaki dalda asılı duran paçavrayı görünce handiyse aklını oynatıverecekti. Bu kadar olurdu doğrusu. Hemen defterini çıkarıp not etti: "Evde hatırlıyamadığım noktalar: Karatavuk, sülün, daladaki bez parçası. Saat 8.15."

Biraz sonra Mr. Rumbold tekrar durdu. Rüyasındaki yer, elli adım kadar ötesindeydi. Derin bir nefes olarak ağır ağır ilerledi.

Görünürde hiçbir şey yoktu. Halbuki o esnada bulunduğu köşeden çizmeyi farkedebilmesi lâzımdı. İlk defa olarak aptallığına güldü. Böyle olacağı gayet tabii idi zaten. Aksini düşünmekle sahiden akılsızlık etmişti.

Bununla beraber ceset belki de çalının alçak dallarının arkasındaydı. Yavaşça ilerledi. Yüreği handiyse ağzına gelecekti. Bir kaç adım ilerisindeki hendeğin kenarından yükselen yeşil otlar, görüş zaviyesini kapıyorlardı. Önünden akan suyun şıkırtısı da tıpkı rüyadaki gibiydi. Çalının arkasını görebilmek için ileriye doğru eğildi ve bir ayağını hendeğin öteki kenarına uzatarak muvazenesini kaybetmemiye çalıştı. Tam o sırada yumuşak toprak, altından kayıverdi.

* * *

Bu işin nasıl olduğunu hiç kimse anlıyamamıştı. Cesedi bulan, kö-
(Arkası 14. sayfada)

Kazanç Yolu...

Nakleden: Leylâ BEKEM

Mösyö Faroux ağır ağır ahenkli adımlarla çiçek sergisini dolaşıyordu ki birden olduğu yerde mihlanıp kaldı. Tam karşısında, güller ve karanfiller kısmı önünde duran bir çiçekten farksız genç ve güzel kadını ısrarlı bakışlarla tetkike koyuldu. Kızla çalan kestane renkli saçları dekolte elbisesinin açık bıraktığı biçimli omuzlarını hem örtüyor hem de bütün güzelliğiyle açıkta bırakıyordu. Ya o menekşe renkli, tatlı bakışlı gözler. Hele Mösyö Faroux bu baygın bakışların belli belirsiz bir şekilde üzerine çevrildiğini hissedince etekleri tutuştu. Kalbi küt küt atmağa başladı. Kimdi bu dilber? Nereden geliyordu acaba? Fransız olduğu muhakkaktı. O incecik bel, o Hind dansözüleri kadar ahenkli yürüyüş, ne harikulâdeydi. Mösyö Faroux'un ateşli bakışları kâh genç kadının saçında, yüzünde, omuzlarında; kâh o güzel endamında ve o biçimli bacaklarında, ince bileklerinde dolaşıyordu. Genç kadının adımlarına ayak uydurup arkasından gittiğinin farkına bile varmadı. Sergiye niçin geldiğini âdeta unutmuş gibiydi. Gizli bir kuvvetle sürükleyip gidiyordu. Genç kadın bir defacık olsun arkasına dönüp bakmamıştı. Takip edildiğinin farkında değil miydi yoksa? Bu yaşını başını almış kibar erkeği deli divane ettiğini hissetmiyor muydu? Fakat Mösyö Faroux yılmadı. Genç kadını takibe devam etti. Nihayet çıkış kapısına varmışlardı. Mösyö Faroux hemen genç kadının yanına yaklaşıp kapının kanadını açtı ve geçmesi için yol verdi. O anda göz göze geldiler. Fakat Mösyö Faroux'un meçhul sevgilisi rahatsız edildiğini belli eden bir hareketle yürüp geçti. Bu ara kaşlarını çapkınca çatmayı da ihmal etmedi. Mösyö Faroux büsbütün ateşlendi. Oradan geçen taksilerden birini durdurup binen ve hemencecik uzaklaşan meçhul sevgilisini böyle birdenbire kaybetmek niyetinde değildi. Derhal o da bir taksisi durdurdu. İçine atlayıp şoföre öndeki taksisi takip etmesi emrini verdi. Otomobil son derece sür'atle ilerliyordu. Dört yol ağzına geldikleri vakit polislin bir işaretini iki taksisi de durmağa mecbur oldu. Mösyö Faroux öndeki arabanın arka camından genç kadının bukle saçlarını ve omuzlarının aklınca mehtaba benzettikleri donuk beyazlığını gördükçe "Ah ne

sanslı imişim. Sakin izini kaybetmiyeyim" diye mırıldanıp seviniyordu. Polisin bir ikinci hareketile otomobiller tekrar harekete geçtiler. Gittiler gittiler... Sağa saptılar, sola saptılar, tekrar sağa saptılar. Mösyö Faroux, "Ne tuhaf!" diye düşündü. "Kısa yol varken bu dolambaçlı yollardan gidiyoruz! Herhalde şoför bu güzel kadının, yolların yabancısı olduğunu sezdi, istifade etmek istiyor."

Hakikaten otomobilin takip ettiği yol gittikçe daha çatallaşıyordu. Şoför artık adamakıllı azıtmıştı. Birden Mösyö Faroux'un taksisi zınk diye durdu. Şoför arkaya dönerek, saati işaret etti,

— "Bu daha böyle devam edecek mi bayım? Bu ne rezalettir böyle?"

Mösyö Faroux, bir saate, bir önde neredeyse gözden kaybolacak olan otomobile göz attı sonra şoföre,

— "Devam!" diye bağırdı.

Otomobil harekete geçti. Bu vaziyette akşamın altı buçuğuna kadar o sokak benim, bu sokak senin, Parisi baştan başı gezdiler. Nihayet o meçhul sevgilinin taksisi yan sokaklardan birinin başında küçük bir meyhanenin önünde durdu. Mösyö Faroux'un taksisi de birkaç metre ötede istop etti. Mösyö Faroux tam cebinden cüzdanını çıkarmak üzere idi, ki genç kadının taksisinden gelen bağırmalarla yerinden sıçradı dışarıya atladı. Sesler gittikçe yükseliyordu. Mösyö Faroux şoförün bir ceylân gibi ürkek, bir çocuk gibi saf ve genç kadının yüzüne avaz avaz bağırıp haykırdığını, küfürler ettiğini görünce fena halde beyini döndü. Şoförüne parayı ve bahşisi fırlatıp, öndeki arabanın yanına seğırtti. Şoför hâlâ bağırıyordu,

— "Evet, bilirim. Hep aynı hikâye. Bütün gün keyifli keyifli otomobile gezersiniz. Sonra da parasını vermede gelince çantamı kaybettim der, bir iki göz yaşı dökersiniz. Dolandırıcı soytarılar..."

Mösyö Faroux,

— "Müsaade ederseniz hanımefendim!" diye söze karıştı.

Genç kadın handise ağılıyacaktı,

— "Size yemin ederim ki."

— "Susun" rica ederim."

Mösyö Faroux genç kadının cevabını beklemeden cüzdanını çıkardı, şoföre parasını ödedi.

Şoför mırıldana mırıldana arabasına atladı gaza basıp uzaklaştı. Taksisi gözden kaybolur kaybolmaz genç kadın Mösyö Faroux'un ellerine sarıldı.

— "Beyefendi, bunu size nasıl ödiyeceğim. Eğer siz yetismeseydiniz benim halim ne olurdu? Bu kaba herifle nasıl başa çıkardım."

— "Hanımefendi artık bu bahsi kapıyalım. Benim yerimde başka birisi olsaydı o da muhakkak aynı şekilde hareket ederdi. Hem size bir yardımda bulunabildiğim için çok mes'udum."

— "Bari lütfen adresinizi verin de size derhal borcumu ödiyebileyim."

— "Rica ederim. Bu kadarcık bir yardımın da sözü olur mu? Hem artık bundan bahsetmiyim. Heyecandan bakın nasıl titriyorsunuz. Gelin içeriye girelim. Birsey içer, kendinize gelirsiniz."

Genç kadın birden,

— "Ah, hayır hayır, imkânı yok!" diye kekelemeğe başladı.

Mösyö Faroux şaşırıldı.

— "Neden hanımefendi?"

— "İçerde... İçerde beni birisi..."

— "Kimdir bu talihli?"

— "İmkânı yok anlatamam. Bu bir sırdır, söylememe imkân yok."

— "Tevekkeli değil dolambaçlı yollardan geldiniz."

— "Evet Mösyö. Onun için..."

Mösyö Faroux, tahayyül ettiği plânların böyle birden bire suya düştüğünü görünce fena halde talihsizliğine yandı. Gittikten başka çare kalmadığını anladı, genç kadının elini öpüp arkasına bakmadan hızlı hızlı uzaklaşıp gitti.

Genç kadın ağır ağır meyhaneye girdi kösedeki boş masalardan birine oturdu. Yarım saat kadar sonra içeriye biraz önceki iki şoför, yani genç bayanın kardeşi ile kocası girdiler. Masaya oturur oturmaz kocası,

— "Hanım gözünü dört aç, dedi. Gelecek sefere de bu enayiye benzer birini kafese koymaya bak!"

GİZLİ VAZİFE!

YAVRUM... HELE ŞÜKÜR SENİ BAĞRIMA BASA...
BİLECEĞİM.. AYLARDIR SENİ GÖRMEDİM.

ALENİM..
JOZEF NE OL-
DU ? ONU SE-
NİNLE GÖRECE-
GİMİ ÜMİT ETTİM

JOZEF
BABA ÖLDÜ
ANNE..

EDENLER
CEZASINI
BULACAKTIR
ÖSLÜM.

ANNE SEN
KAMPAN YALNIZ
MI KURTULDUN ?

DÖRT KİŞİ YOLA ÇIKTIK.
ÖTEKİLER BİZİMLE GELEME-
Dİ.. YOLDABİRİMİZİ KAY-
BETTİK...

RUSLAR GELİYOR.. DİLLERİ-
Nİ ANLAMİYORUZ. BİZDEN
ŞÜPHELENEBİ-
LİRLER..

AMERİKALILA-
RA ULAŞMAI-
YIZ. AMA HAN-
GI YOLDAN
GİTMELİ ?

CESUR OLUN
KAYBEDECEK
VAKTİMİZ
YOK.. BEN Sİ-
ZE YOL GÖS-
TERİRİM

MİŞELİN ERKEK ELBİSESİ GİYDİ.. ÖNE GEÇTİ.

BİRKAÇ KİLOMETRE ÖTEDE
DİKKAT.. YALNIZ ALMAN-
CA KONUŞMAMIZ LAZIM

KAFİLE
ORMANDAN
ÇIKTI.
ANA YOL
DAN İLER-
LEMEYE
BAŞLADI.
YOLDA MU-
HACİRLARA
RASTLADI-
LAR.

NEREDEN
GELİYORSUNUZ

BERLİNDEN..
PAÇAYI GÜÇ
KURTARDIK..

BERLİN MÜDAAFAAYA
HAZIRLANIYOR MU?

EYET.. ŞEHİRDEN KİMSEYİ DIŞARI
ÇIKARMİYORLAR. ZAVALLILAR NE
YAPABİLİRLER Kİ ? HER GECE
TONLARCA BOMBA YAĞIYOR..
BERLİN YANIYOR.. FAKAT
HİTLER HERKESİN VA-
ZİFESİ BAŞINDA
ÖLMESİNİ İSTİ-
YOR

RUSLAR
BERLİNDEN
ÇOK UZAK-
TA MI ?

ASKERLER
YAKIN OLDUK..
LARINI SÖYLÜ-
YORLAR.. TOP
SESLERİ YAKIN
DAN GELİYOR

BU İSTİKAMETTE
NEREYE GİDİ-
YORSUNUZ ?

KİMSE DUYMASIN AMA AMERİKA-
LILARA GİDİYORUZ. BİZE İNSANCA
MUAMELE YAPACAK.. LARINI
VAAT ETTİLER

PEK PER-
VASIZ KO-
NUŞUYOR-
SUN

DAMA NEDEN PER-
VA EDECEMİŞİZ.
BİR DEUNİN BOŞ
HAYALLERİ YÜZÜNDEN
MAHVOLDUK.

ARKASI VAK

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

23

EN YÜKSEK KULENİN ÜZERİNDEN VURARAK APTULLAHI İPNOTİZE EDEN BU İŞİK NEDİR? APTULLAH KENDİSİNE MANİ OLMAK İSTEYEN SİHİRBAZİ İTER.

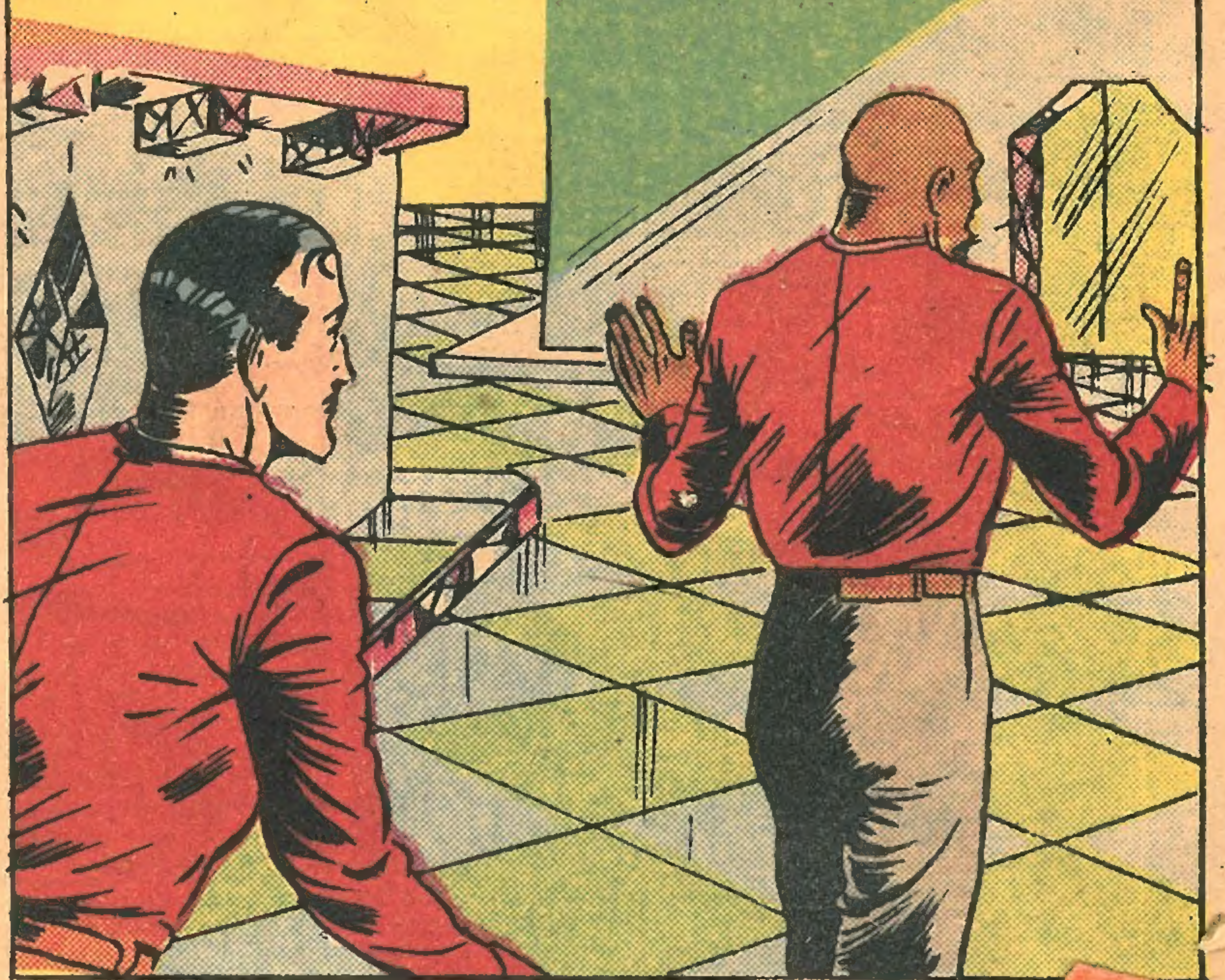
MANDRAKE: "BENİ GÖRMÜYOR. DUYMUYOR BİLE... NE KADAR GARİP BİR ŞEY..."

KE KULENİN ÜZERİNDEKİ İŞİĞA BAKMAMACA ÇALIŞARAK. "PEŞİNDEN GİDELİM. BAKALIM NE OLACAK?", DİYE DÜŞÜNÜYOR. BÖYLECE İNANILMAZ MÜCEVHERLER ŞEHRİNİN PIRIL PIRIL KAPISINDAN GİRİYORLAR..

APTULLAH TAHTADAN YAPILMIŞ BİR HEYKEL GİBİ, KOCAMAN ZÜMRÜT VE ELMAS PARKELERLE DÖŞELİ SOKAKLARDAN GEÇİYORLAR. ETRAFTA HİÇ KİMSE YOK. ŞEHİR BİR MEZAR KADAR SESSİZ.

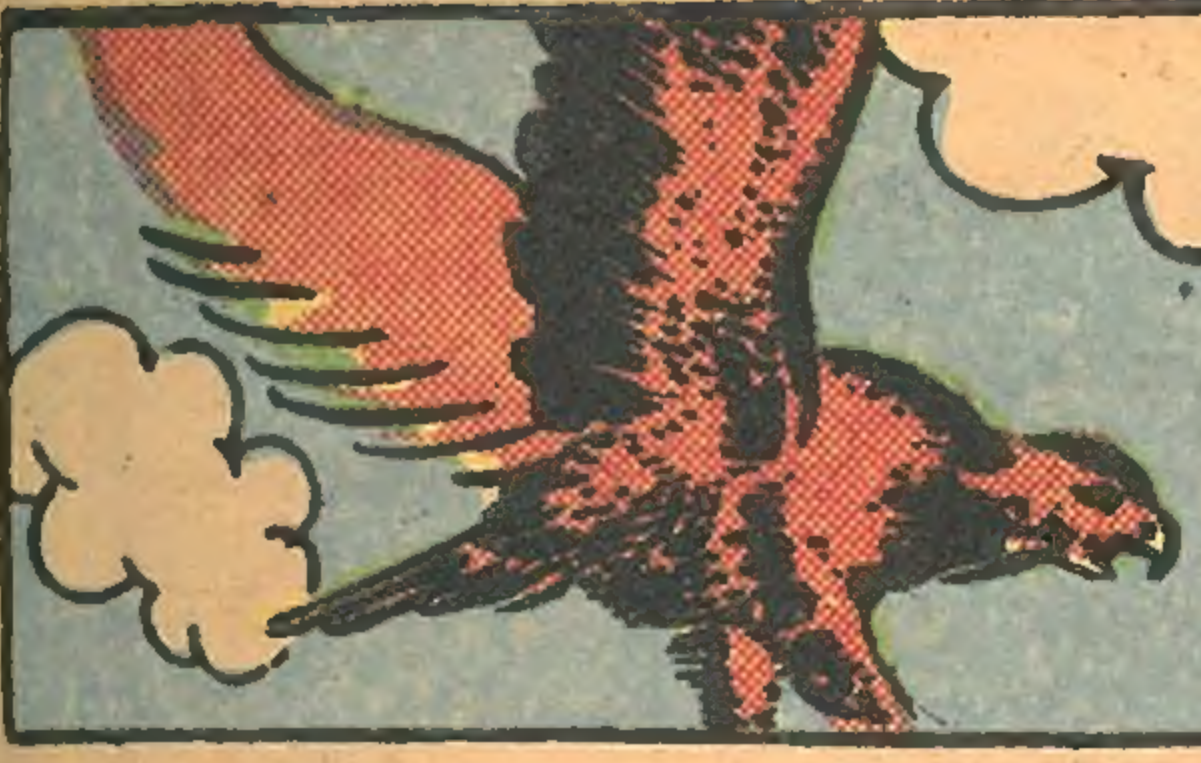

APTULLAH, HÂLÂ ETRAFINDAN HABERSİZ, BİR ROBOT GİBİ İLERLİYOR. UFAK BİR KEMERDEN GEÇİYOR VE ARKASINDA MANDRAKE OLDUĞU HALDE...

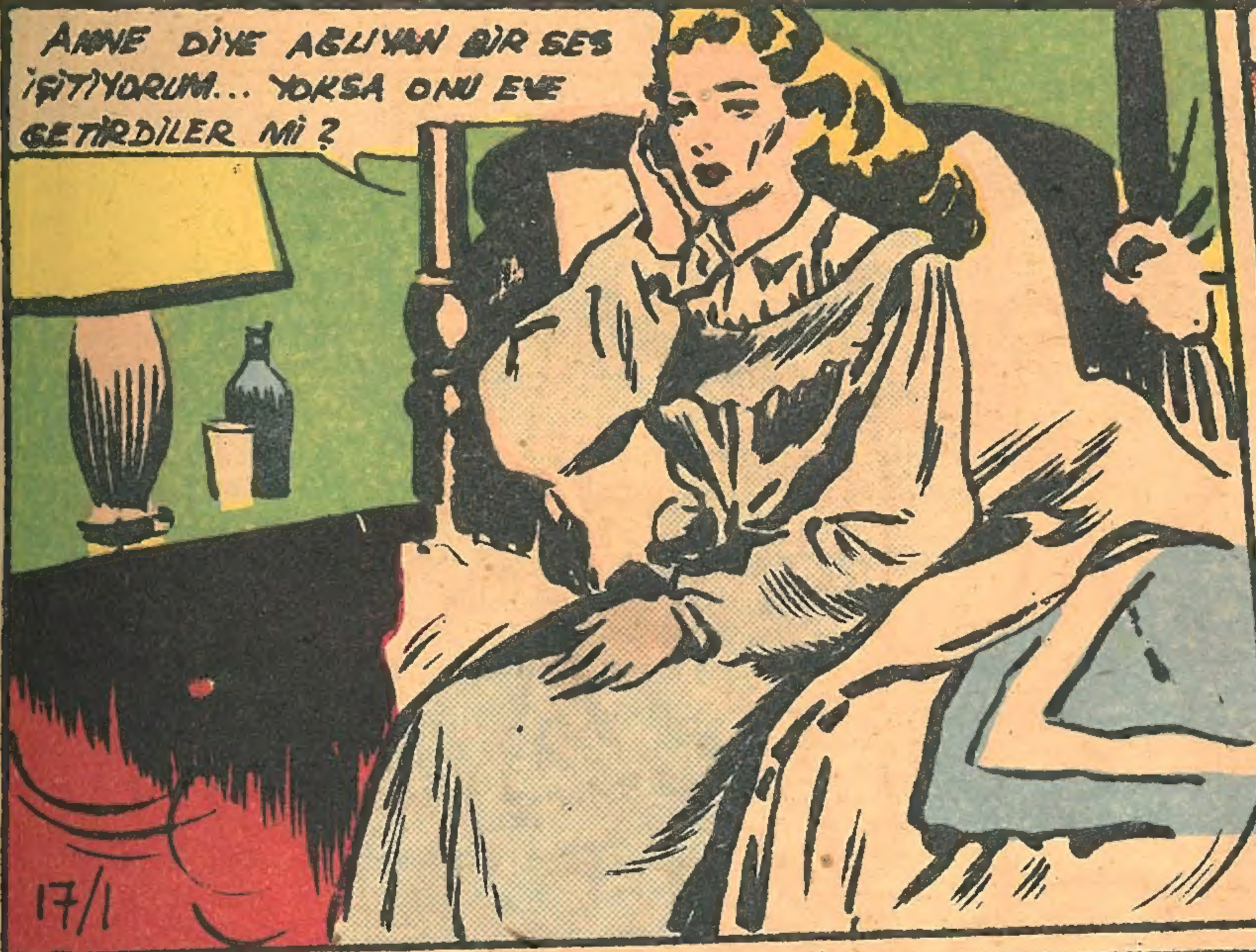

HANÇER DİSLİ KAPLANLARLA DOLU BİR OLUŞ GİRİYOR. BU CANAVARLAR, TARİHTEN EVVELKİ DÜNYANIN EN MÜTHİŞ YAMYALARIDIR. MANDRAKE ARTIK HERŞEYİ ANLIYOR. KULENİN ÜZERİNDEKİ MÜCEVHERLER APTULLAHI ÖLÜME ÇEKMIŞTİR.

GÖK SÜVARI

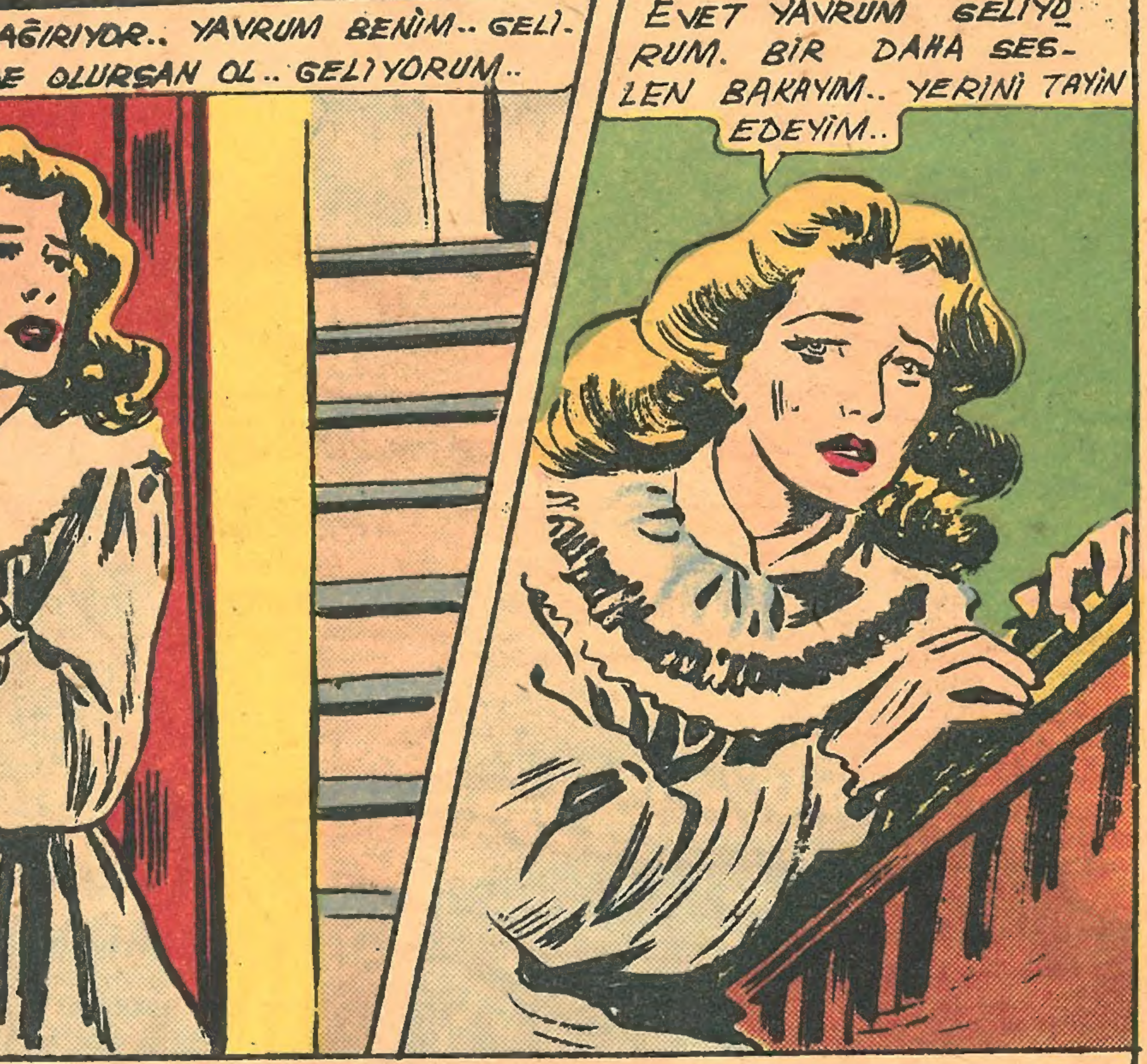
ANNE DİYE AĞLIYAN BİR SES İŞİTİYORDUM... YOKSA ONU EVE GETİRDİLER Mİ?

MARTA YAVRUMUN SESİNİ İŞİTİYORDUM BU İMKANSIZ EFENDİM.. MARTA..

HAYR.. BİR ANNE ÇOCUĞUNUN SESİNİ TANIMAZ MI? BU YAVRUMUN SESİ..

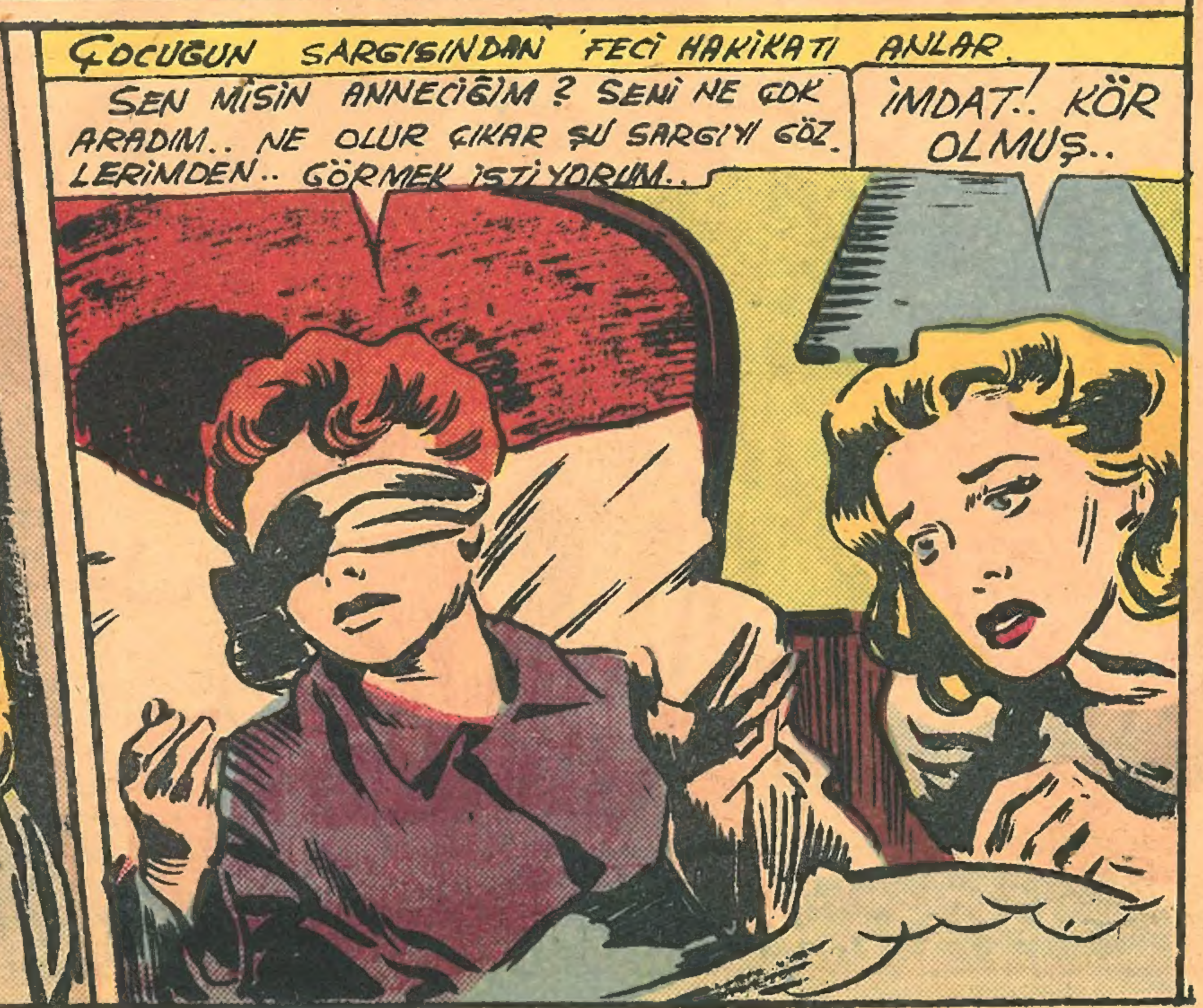

EVET.. BENİ FAĞIRIYOR.. YAVRUM BENİM.. GELİYORDUM.. NEREDE OLURSAN OL.. GELİYORDUM..

EVET YAVRUM GELİYORDUM. BİR DAHA SELEN BAKAYIM.. YERİNİ TAYIN EDEYİM..

MERDNEHİN ÜST YANINDAKİ KAPILARDAN BİRİNİ AÇTI. MAK. SİMİ YEN KOLLARINI AÇTI. ANNECİĞİM.. SEN MİSİN? EVLADIM BENİM..

ÇOCUĞUN SARGISINDAN FECİ HARİKATI ANLAR. SEN MİSİN ANNECİĞİM? SENİ NE GÖK ARADIM.. NE OLUR ÇIKAR ŞU SARGIYI GÖZLERİMDEN.. GÖRMEK İSTİYORDUM.. İMDAT! KÖR OLMUŞ..

OĞLUNUN KÖR OLDUĞUNU GÖREN
ANNE DÜŞÜP BAYILDI.

ANNE.. ANNECİĞİM!
NE OLDUN? DÜŞTÜN MÜ?

BU SAHNEYİ KORKUNÇ SAATLER TAKİP ETTİ.
DOKTOR MELZER ATEŞ PÜSKÜRMEKTEYDİ.

VAZİYETİ
VAHİNİ Mİ
DOKTOR?

HEPİMİZ HAYVANLAR GİBİ HAREKET
ETTİK. NE ONU NE DE ÇOCUĞU
YALNIZ BIRAKMIYACAKTIK. BU ONUN
İÇİN ÖLDÜRÜCÜ BİR DARBE OLACAK..

HELEN HERŞEYİ ÖĞRENMEK İSTEMİŞTİ. BUNU ANLATMAK
UBALDDYA DÜŞTÜ.

AH HELEN NE KADAR VİCDAN AZABI
ÇEKTİĞİNİ BİLMEZSİN. EĞER BİR
FAYDASI OLSA KENDİMİ TEREDDÜT
ETMEDEN ÖLDÜRECEĞİM.

ZAVALLI MAKİSİ.
MİLYEN... ZAVALLI
YAVRUM.

FAKAT SANA YEMİN EDERİM Kİ ONU İYİ EDECE.
GİZ.. MELZER GÖZ SINIRLARININ SAĞLAM OL.
DUBUNU SÖYLÜYÖR. BU DA TERRAR GÖREBİL.
MESİ İÇİN İLK LÜZÜMLÜ ŞART.. ONU İSVİÇREYE,
AMERİKAYA GÖTÜRECEĞİM. VE İYİ EDECEĞİM.

EYET.. EYET AMA ŞİMDİLİK..
ALLAHIM... ALLAHIM... NE FELÂ.
KET...

GRANDÜ.
ŞES BİRDEN
BİRE AĞIRLAŞTI.

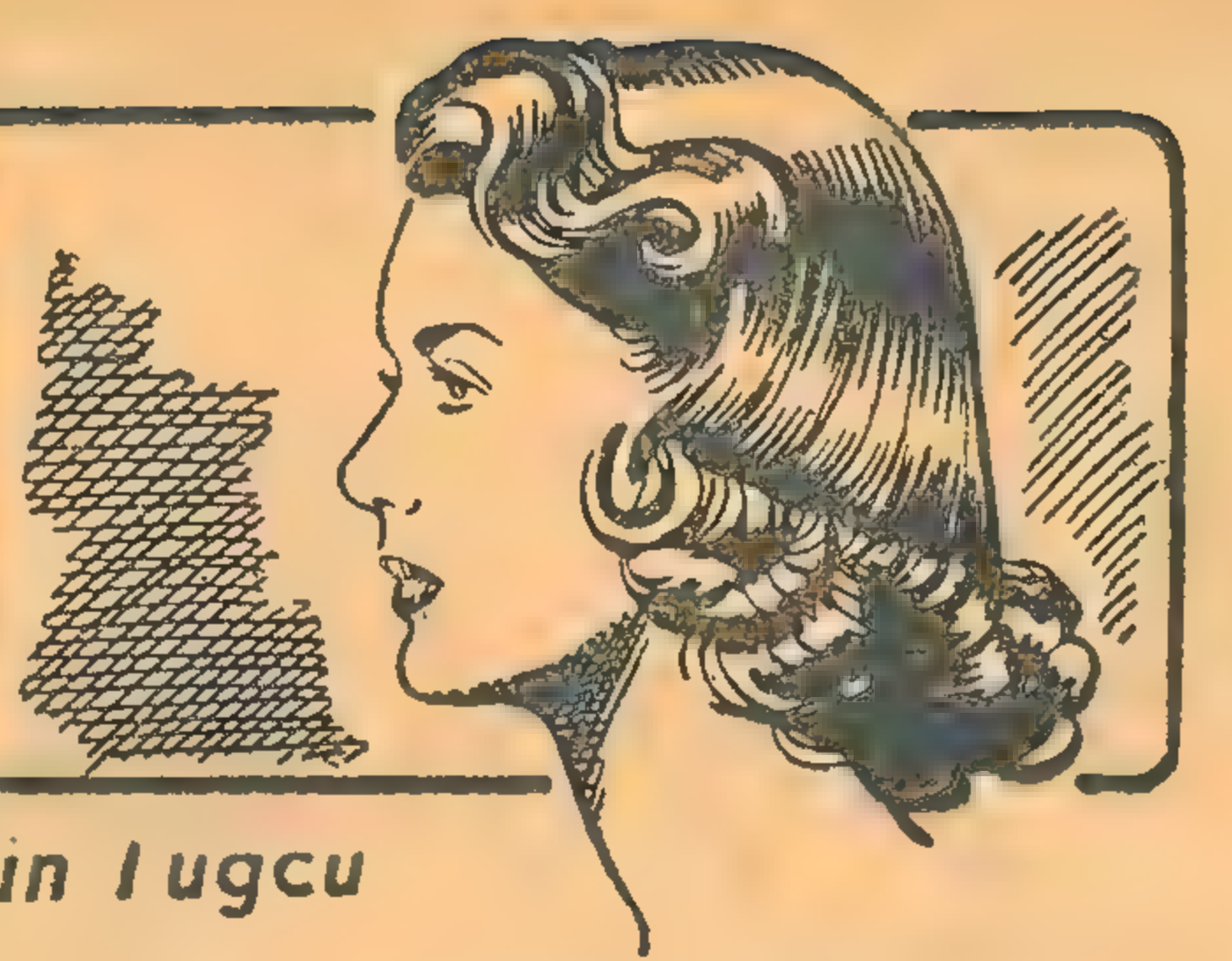
BİR ANDA BÜ.
TÜN TEDAVİ
İMÂNINI KAY.
BETTİ.. GİDİ.
YOR.. GİDİYÖR..

ARKASI VAR

AYRILIK GECESESİ

Aşk ve Macera Romanı: 12

Yazan: Kemalettin Iugcu

Samim önce çıkmıştı. Biraz sonra, arkasına bir süter alan nişanlısı ona iltihak etti.

Avluyu geçip ağaçların üstünü kapattığı dar bir toprak yoldan yanyana ilerlediler. Seher küçük bir seddi aştı. Kendisini takip eden Samim epeyce geniş bir meydanlıkta bulunduklarını gördü. Bir sıra fundalığın arkasından sürülmüş ve ekilmiş tarlalar görünüyordu.

Meydanın ortasında çok geniş gövdeli bir ceviz ağacı yatıyordu. Kollarından bir ikisi, ağacın ağırlığı ile toprağa gömülmüştü. Samim ağacı bakarak:

— Demek buraya bir yıldırım düştü de bu ağacı devirdi, dedi.

Genç kız ağacın gövdesine ilşirken:

— Evet, dedi. Çiftliğin mevkiî biraz yüksektir. Bu bölgede büyük fırtınalar olur. Sık sık yıldırım düşer. İki yıl önce, sonbaharda yine bir kasırga koptu. Büyük kestane ağaçlarından birisi ve bizim Yeşilkubbe dediğimiz bu ceviz devrildi.

Subay ağacı tetkik ederken o düşünüyordu:

— Anlatacaklarımı başlayım mı Bay Samim. Pek okadar vakitimiz yok. Hikâye biraz uzundur. Size verdiğim not defterini okudunuz. Ben bunun üst tarafını size anlatmak isterim.

— Demek bu yıldırımlar, bu ağacın devrilmesi Ekrem'in not defterindeki hâdiseler öyle mi? Fakat size daha önce sormak isterim. Bu haşarı gençle o güzel genç kadının aşkı nasıl neticelendi?

— Anlatacaklarım ve bizim istikbalimiz bununla birdir Bay Samim. Hikâyemi bitirdiğim zaman artık bana en küçük bir sual bile sormıyacaksınız.

— Niçin?

— Çünkü buna lüzum kalmıyacak. Yalnız müsaade ediniz de küçük bir mukaddime yapayım.

— Sizi dinliyorum Bayan Seher.

İki genç ceviz ağacının gövdesine ilişmişlerdi. Genç kız anlatmağa başladı. Bir taraftan da eline aldığı cılız bir değneği ufak ufak kırıyordu:

— Ben ilk tahsilimi Bursada yaptım. Ondan sonra babamın bana verdiği kitaplarla tahsilimi tamamladım. Fakat bu uzun yılların boyunca oldu. Çünkü annem daha çok ev işleriyle uğraşır, bir kız evlâda okuyup yazmanın fazla olduğunu söylerdi. Bursalı, hayatı evinin içinde arıyan bir kadın olan annem ve benim yettiğimiz sırada bir çiftçi olan babamın arasında kalmıştım. Babam hayatını öğretmenlikle geçirmiştir. Uyanık, zeki bir riyaziyeci olduğu halde tekaüt olunca bütün cemiyetle olan ilgisini kesmişti. Sanırsınız ki köyünden hiç çıkmamış bir rençper. Fakat ilmi bir bahis açılıp ta derinleştirilince onun dimağında örtülü bulunan ilmi ve riyazî hayatı yavaş yavaş canlanır, etrafındakileri hayran edecek sözler söylerdi. Hattâ, bir aralık kaymakam bey çiftliğe uğramış, yanında bulunan bir iki mühendisle konuşurken yüksek bir hesap ve muadele karşısında kalmış, genç mühendislerin münakaşasını dinliyen babam ortaya atılan bir adet için «Böyle olmaması lâzımgelir» diyivermişti. Hayvan-

larla ekinlerle uğraşan bir adamın söze karışmasını yersiz bulan genç mühendis te «Harmandan. davardan bahsetmiyoruz beybaba» cevabını verdi. Misafirlerine elinden gelen ikramı yapan babam bu azarlama karşısında kendisini tutamadı ve «Eh, dedi. Okuttuğum çocuklar arasında sizin de bulunduğunuzu zannediyorum. Çünkü bu çiftliği almadan önce Mühendis mektebinin de riyaziye öğretmenliğini yaptım.»

Seher içini çekerek anlatmağa devam etti:

— O zaman pek küçüktüm. Genç mühendisin yanındakilerden birisinin babama dikkatle bakarak şöyle haykırdığını duydum: «Sadri Hoca» ve babamın ellerine sarılarak öpmeğe başlamıştı. İşte babam böyle bir adamdır. Cebindeki parayı bile bana saydırırken yüksek hesaba gelince ihtisasını gösterir. Ben bu adamın kızımı, Nekar kapalı ve yabani büyümüş ol-sam kabiliyet ve istidatlarım söne-mez. On altı yaşında bulundu-

Ekrem ağabeyimle sevişmek için beni iknaya çalışıyordu.

ğum sırada Ekrem ağabeyim çiftliğe geldi. Onun ikazlarının üstümdeki tesirini unutamam. Yalnız adını işittiğim ve resmini kitaplarda gördüğüm denizi, onunla birlikte çıktığımız tepelerden seyrettim. O nihayetsiz su, onun özel maviliği ruhunda geniş ufuklar açtı.

Genç kız saf ve berrak gözlerini nişanlısına tevcih etti. Islak kir-pikleri titredir. Bir damla yaş daha yanaklarına indi:

— Yavaş yavaş muhitimle aramda bir yabancılık buldum. Etrafımı, hattâ annemi yadırgamağa başladım. Bütün bunlar hep içimden geçiyordu. Aynı hayata devam ediyordum. Fakat daimi düşünceler içindeyim. Geceleri yatağımda oturuyor, saatlerce düşünüyorum veya pencerenin önüne giderek yıldızları seyrediyordum. Ekrem ağabeyimin benim üzerimde pek büyük bir tesiri olmuş, beni o uyandırmıştı.

Samim tatlı bir sesle:

— Ve onu sevdiniz, dedi.

Seher başını salladı:

— Hayır, ben onu ağabey olarak tanıdım. Bilhassa kendisi bana bunu anlattı. Esasen gelişinden pek az sonra Nigâr ablam da çift-

liğe gelmiş ve kısa bir zamanda aralarında çetin bir mücadele başlamıştı. Benim için yegâne arkadaş olan Ekremle onun arasındaki sevgiyi ilk farkeden bendim. Nigâr ablam geldikten sonra Ekrem tamamiyle değişmişti. Hattâ biraz kırgındı. Ona karşı ihtimamı arttırdım. Onu tetkike, bazan gözetlemeğe başladım. Bir gün Nigâr ablam da bana onunla benim aramda bir sevişme olup olmadığını sordu. «Sana karşı da çapkınlık yapıyor mu?» dedi. Hakikati söyledim, Ekrem onun üstüne düştükten sonra da Nigâr Hanım Ekrem'in hislerini bana çevirmeğe çalıştı. Saçlarını kesti. Beni güzelleştirmek için elbiseler dikti. Evimizde iyice sözü geçtiği için istediğini yaptırabiliyordu. Aralarındaki mücadele ilerledi. Çıkıp gitmek zamanı geldiği halde Nigâr ablam mesuliyetten korkuyordu. Ekrem genç erkeklerde görülen toyluğun verdiği pek kuvvetli bir hisse düşmüştü. İlk sevdası onun akli muvazenesini bozacak derecedeydi. Sonra hastay-

Samim telaşla sordu:

— Fakat ne oldu?

Seher hıçkırdı:

— Sırası gelince söyleyeceğim Bay Samim Bay Samim. Bu hâdiseleri benimle birlikte yaşamış gibi olmanız için hepsini dinlemeniz gerekiyor. Ancak o zaman beni affedecek ancak o zaman benim durumumu anlıyacaksınız.

Yine anlatmasına devam etti:

— Ekrem Nigârı seviyordu. Çok seviyordu ve evlenme teklif ediyordu. Sevdığı kadını elde etmek bir defa bile aklına gelmedi. Aralarındaki yaş farkını büyük bir sevgi ile örtüyor ve evlenme teklif ediyordu. Yine o günlerde de öksürükler başladı. Tesadüfen geldiğini ima ettiğimiz doktor, Ekremi iyice dinledi ve bize açıktan açığa şu sözleri söyledi «Verem ilerliyor». Hepimiz beynimizden vurulmuşa döndük. Bilhassa Nigâr durmadan ağlıyor «Benim yüzümden verem oldu» diye çıldırıyordu. O da bir zavallıydı. Hiçbir kasti olmadığı halde böyle müşkül bir duruma düşmüştü. Ne yapsın. Bu toy delikanlı ile sevişsin, onu samimiyetinden ayırarak ihtirasa mı çeksin? Yoksa onunla evlensin mi? Bu da nasıl olur? Bütün aile, bütün muhit bir çiftliğe kapanıp mektepli bir çocukla seviştiğini söylemeyecek, hattâ mazisi lekelenmeyecek mi?

Samim sordu:

— Peki ne yaptı, bu Nigâr hanım?

Genç kız devam etti:

— Sırasında anlatırım Bay Samim. Nigâr büyük bir tereddüt içindeydi. Bu verem delikanlıya korkunç bir darbe indirip gitmek bir cinayet olacak. Kararsızlık perişanlık içinde kaldı. İşte o sırada hep beni süslemek Ekrem'in gözüne ve gönlüne beni sokmak ve işin içinden sıyrılmak istiyordu. Fakat Ekrem yalnız onu seviyordu. Ablam bazı hareketlerde bulunmak-lığını rica etti. Aklınca beni onunla evlendiriyor, nişanlamadan gitmiyordu. Bir defa babama bile söyledi. Fakat babam benim gibi küçük bir kızın kulağına böyle şeyler fısılamanın doğru olmayacağını anlattı. İşte bu sıralarda bir gün korkunç bir kasırga koptu. Ekremle Nigâr dışardaydı. Şimşekler birbirini kovalıyor, yıldırımlar kılıç gibi çarpıyor, gökten inen yağmur her tarafı kaplıyordu. Babam güç halle kendisini eve atmıştı. Onları bulamayınca aklı başından gitti. zaten hasta olan Ekrem muhakkak bu ıslanmanın acı sonucunu göre-cekti. Belki de ikisi birden sellere kapılıp boğulmuşlardı. Süleyman soluk soluğa gelerek onları dere içine inerken gördüğünü söyledi.

Zavallı babam hem ağlıyor, hem de pencerelerden haykırıyordu. Bir saat kadar boşuna bekledik. Sonra babam rençberlerden ikisini daha buldu. Süleymanı da aldı. Hava karardığı için bir de fener yaktilar. O korkunç havada yola çıktılar. Annem oturmuş dualar okuyordu. Ben durmadan ağlıyordum.

(Arkası var)

BİRDENBİRE KAPI AÇILDI RÖZİTA
ATMACA REİSLE KÖ-
NUŞMAK ŞEREFİNE NAIL
OLABİLİR MİYİM?

ATMACA REİS OLDUĞUMU
NEREDEN BİLİYORSU-
NUZ?

ADALAR KRALİÇESİ

ATEŞLE OY-
NUYORSUNUZ.

BEN YANMAĞA HAZI-
RIM.. OYNAMAK NE
KEÜME..

ONDAN BAŞE DİLDİĞİNİ YÜZLERCE
DEFA İŞİTTİM ÖYLE KILIÇ KULLANAN
BİR O VARDIR.

ALLAHIM.. BEN SİZİ TANIDIM.. SİZ
KRALİÇESİNİZ. SİZİN İÇİN
GİLDİRİYORUM.

CÜRETİNİZE HAYRET ETTİM DOĞRUSU
KORKMUYOR MUSUNUZ SİZ?

SİZİN İÇİN ÖLÜMÜ BİLE GÖ-
ZE ALIRIM. SİZİ DELİCE SEV-
DİĞİMİ ANLAMİYOR-
MUSUNUZ?

ATEŞLE OY-
NUYORSUNUZ.

BEN YANMAĞA HAZI-
RIM.. OYNAMAK NE
KEÜME..

SİZİ CEZALANDIRMAM LÂZİM.. AMA
BİR ŞARTLA AFFEDİYORUM: ATMACA
REİSİ FETHETMEM İÇİN BANA YAR-
DIM EDECEKSİNİZ

BEN Mİ? SİZİ SEVDİĞİ-
Mİ BİLDİĞİNİZ HALDE..
ÇOK ZALİMSİNİZ.

YARIN AKŞAM KENDİSİNİ SAAT
ONDA BAĞGEDE TAPINAGİN YA-
NINDA BEKLİYECEĞİM.

ACI BİR VAZİFE.. FAKAT
UNUTMIYACAĞIM.

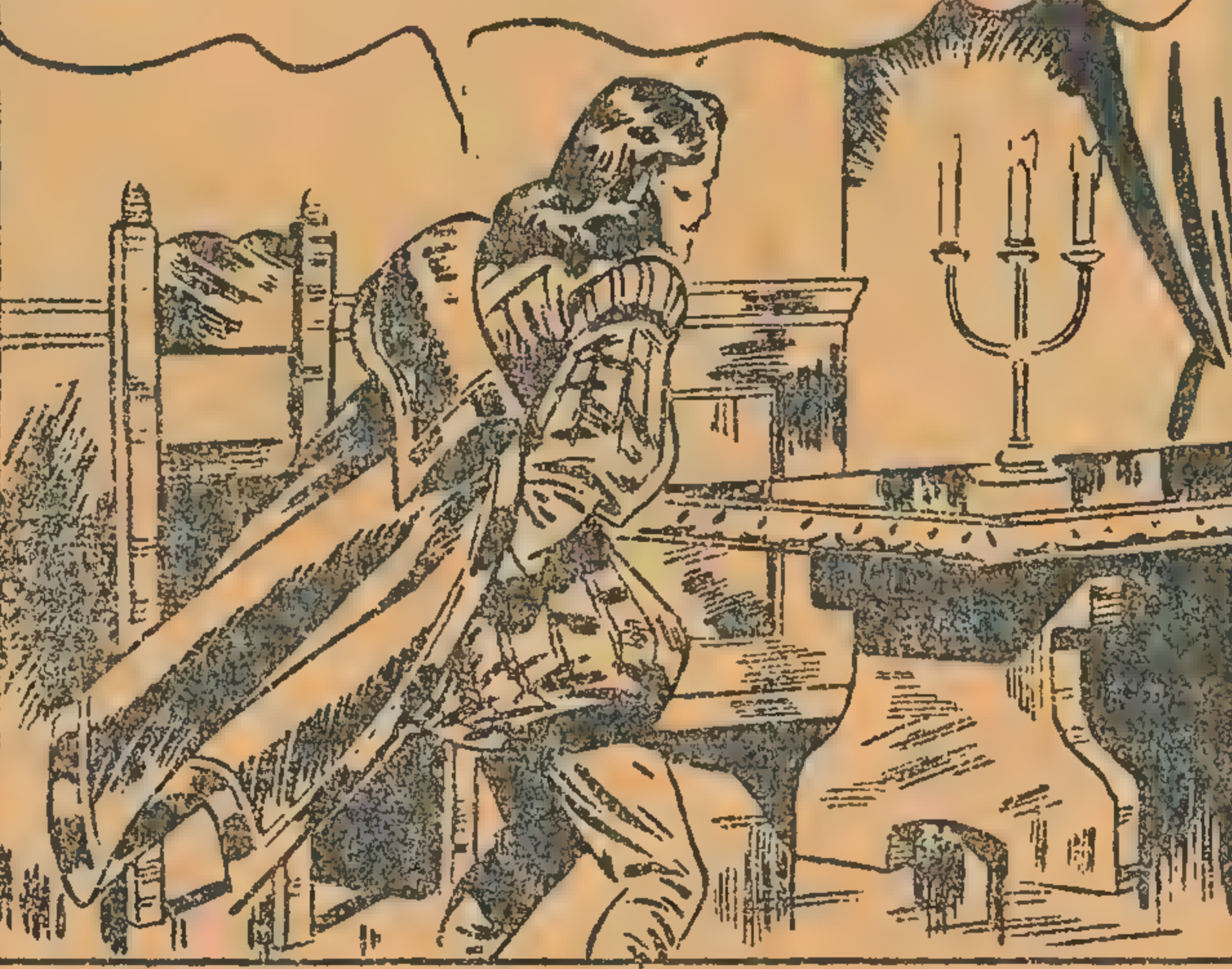

SAKIN HA GELMEMEZLİK ETME-
SİN.. SONRA KENDİSİ İÇİN FENÂ
OLUR

MAJESTE...

BU KADIN BENİ GİLDİRTTİ. ONU
REİSE Mİ BIRAKACAĞIM BEN.. YOK..
BAK İSTE BUNU YAPAMAM

NE O? KENDİ KENDİNE Mİ KONU-
ŞUYORSUN?

BİR DAKİKA EVVEL
BURAYA KRALİÇA GEL-
MİŞTİ DE...

BEN BİR TEK KRALİÇA TANI-
YORUM.. NE İSTİYORMUŞ BAKA-
LIM

SENİ SEVDİĞİNİ SÖYLÜ-
YOR. YARIN AKŞAM SENİ
PARKTA BEKLİYECEK

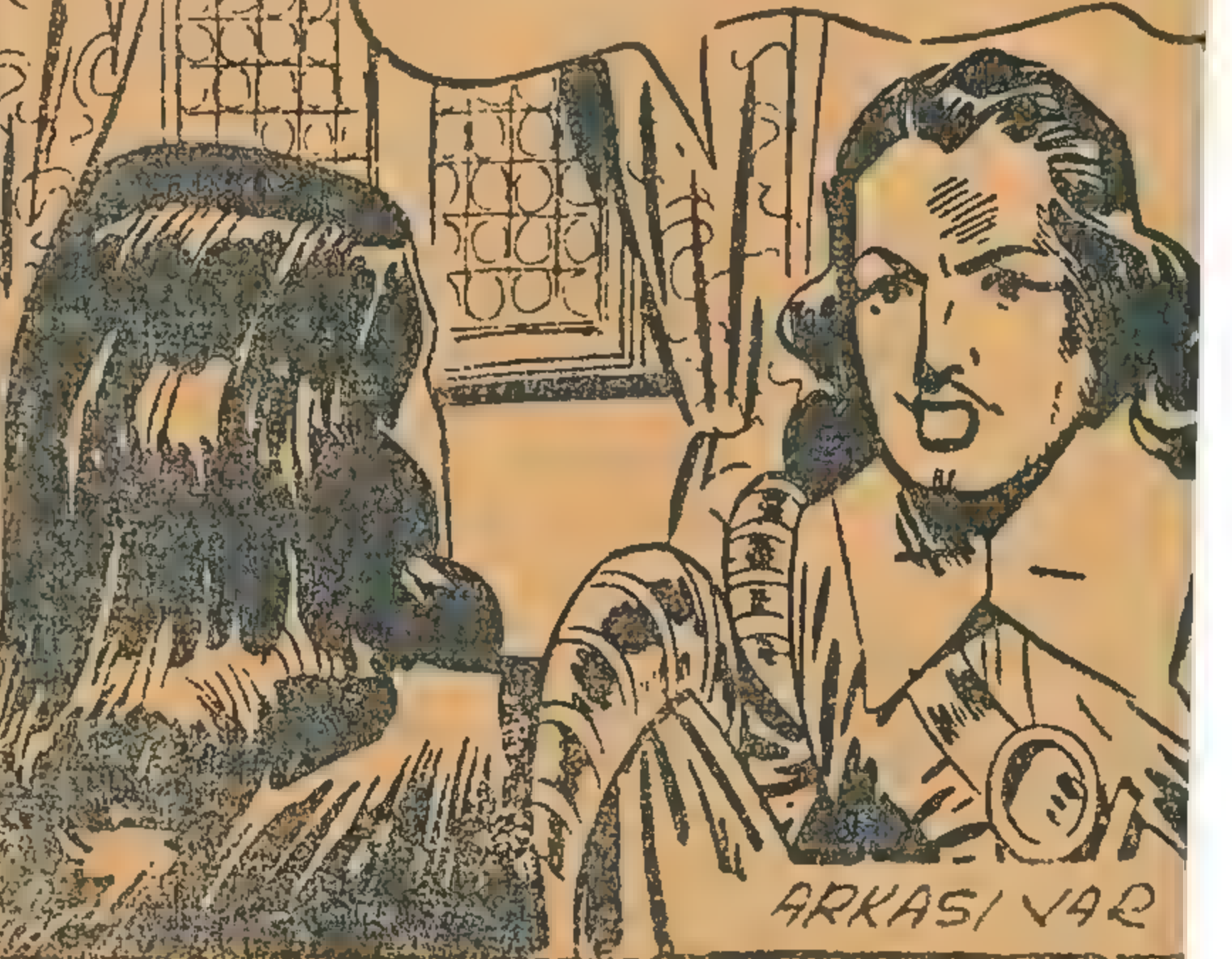

HAYRET! YALNIZ ORAYA Gİ-
DEBİLMEN İÇİN BE-
NİM CESEDİNİ QİĞNE-
MEN LÂZİM REİS.

HEYECANLANMA BİRADER.. BUNA
NE LÜZUM VAR? RANDEVUYA SEN
KENDİN GİDERSİN OLUR BİTER..

NE?! YANLIŞ İŞİTİMİ-
YORUM YA?

ARKASI VAR

İNTİZAR

Yazan: M. YAMAN

Patron kırkına yakın bir adamdı. Vedia'yı daktilo olarak yanına alırken on, onbeş kız arasından, belki en güzeli olduğu için seçmişti. Yoksa yazıhane işlerine yarama bakımından ötekiler arasında canavar gibi kızlar vardı.

Ayda seksen liralık bir iş bulan bir kız daha fazla düşünemez ya. Vedia da canla, başla işe sarılmıştı. Temiz, tertipli, çalışkandı. Eksiklerini çalışmasıyla ve çabuk öğrenmesiyle telâfi ediyordu.

Fakat kendisinin güzelliği için alınması bir türlü aklından çıkmıyordu. Arkadaşları erkek milletinin ne olduğunu kendisine anlatmışlardı.

Bu yüzden kızcağız daimi bir üzüntü içindeydi. Şimdi sataşacak, şimdi bir teklifte bulunacak diye korkuyordu. Diğer taraftan patron kendisini pek sıkıyordu. Bozuk havalarda, soğuk havalarda bir iki saat erken salıveriyor, gelmediği günler :

— Hasta mıydın yavrum? diyordu.

İlk aylığını verdiği sırada yüz liralık bir kâğıdı çalıştığı masanın üzerine bırakmış, kız ertesi gün fazla olan yirmi lirayı verirken :

— İstemem, demişti. Aylığını yuvarlak hesap yapalım.

Karşılık istemedikten sonra yirmi liranın ne kabahati var? Fakat iş bununlakalmıyordu. Bekâr bir adam olan patron bir gün :

— Sen güzel bir kızsın, yazık değil mi sana. Yeni bir elbise yap. Kaça çıkar bakayım. Bir yüz kâğıt işini görür mü? Eh, aşağı, yukarı, değil mi? Al şunu yavrum.

Hakikaten elbisesi pek eskimiş bulunan Vedia almamazlık etmedi. Bu yüzden onu annesi bile sıkıştırdı ve :

— Sana sataşırda birgün bile durma, dedi. Herhalde birden patlak verecek.

Kızcağız kızıyor, bozariyordu. Patron kışkançtı da. Gelip gidenin onunla meşgul olmasını pek istemez, sulu ve şımarık arkadaşları geldiği zaman bir bahane bulup bitişik odaya yollardı.

Birgün kapıdan kulak vermiş ve sulu bir arkadaşına patronun :

— Yoo, göz dikmek yok, demişti. Size yutturmam onu.

Bir yıl böyle geçti. Bir yazı yazarken arkasına geçip yazdığına bakan patronun ensesini çimdikleyeceğini veya saçlarını karıştıracağını, yahut da daha fenası arkasından sarılacağını bekliye bekliye Vedia sinirli bir kız olmuştu.

Ne de sabırlı bir adamdı. Aylığını bir yılda iki misline çıkarttığı halde daha kasitlerini belli etmiyordu.

Bir satır yazı bile yazmağı sevmediği için bazan otomobile, yanına alıp öteye beriye götürüyor, nadiren geç vakitlere kadar alakoyuyordu.

Alış verişte on parayı aradığı, cimri olarak adı çıktığı halde kıza karşı eli açık davranıyordu.

Bayram, seyrân vesilesiyle, kış gibi büyük para ihtiyacı duyuran zamanlarda açıktan para veriyordu. Bütün bunlar elbette kara gözleri içindi.

Artık Vedia buradan çıkıp gidecek gibi değildi. Açıktan verilenleri de hesaplarsa aylığı ikiyüze geliyordu. Sonra öyle sıkı bir işi de yoktu. Fazla çalıştığı

günlerde patron birden seslenirdi :

— Yoruldun artık şekerim, haydi git.

Bu para ikramlarının, bu tatlı dilin sonu neye varacaktı? O da birgün, arkadaşlarına yapıldığı gibi tepeden inme bir taarruza uğrayacak değil miydi?

Bakacak kimsesi olmasa çıkıp giderdi. Üstelik annesi de romatizmadan yatıyordu. Çok sulu, çok vicdansız olduklarını duyduğu başka hususî yazıhane sahiplerinin yanında nasıl çalışacak? Daha ilk günden yılan bu adamlarla bir arada bulunmağa imkân mı var?

Hep hesaplıyor, herşeyi açık söylemeğe hazırlanıyordu. İlk sözü :

— Adil bey, ben bildiğiniz kızlardan değilim. Ben namuslu bir kıyım. Şehirde bu kadar baştan çıkmış kız varken benim gibi evine bakmağa mecbur, eli ermez, gücü yetmez bir kıyım kapı kapı iş

aramağa mecbur etmeyin, yalvarırım size, demek olacaktı.

Bu sözleri hep ezberliyordu. Aylıklarının, para yardımlarının elden gitmesi onu ne kadar perişan edecekti. Ne olurdu bu adam kendisine sataşmasa.

Birgün, bir alım satım meselesi için Yalovaya gittiler. Gazinoda yemek yediler. İş olup bittikten sonra otelde kaldılar. Kızcağız kendisine ayrılan otel odasında sabaha kadar giyimli bekledi. Durmadan titredi.

Sabahı kazasız, belâsız ettiğine kendisi de şaşıtı. Annesi bile inanmadı :

— Kız sen benden birşeyler saklıyorsun?

— Vallahi birşey yok anne? diye yemin etti.

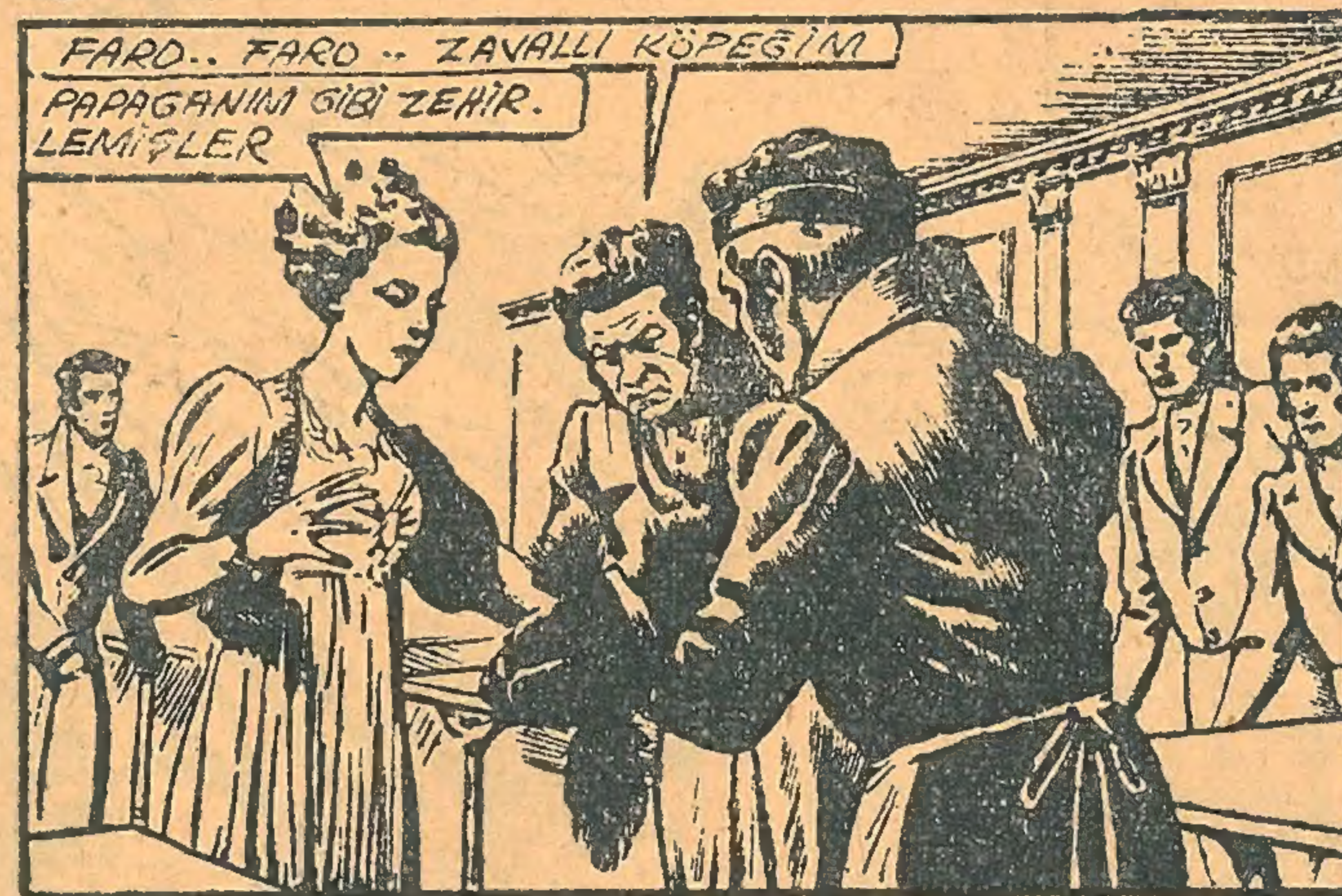
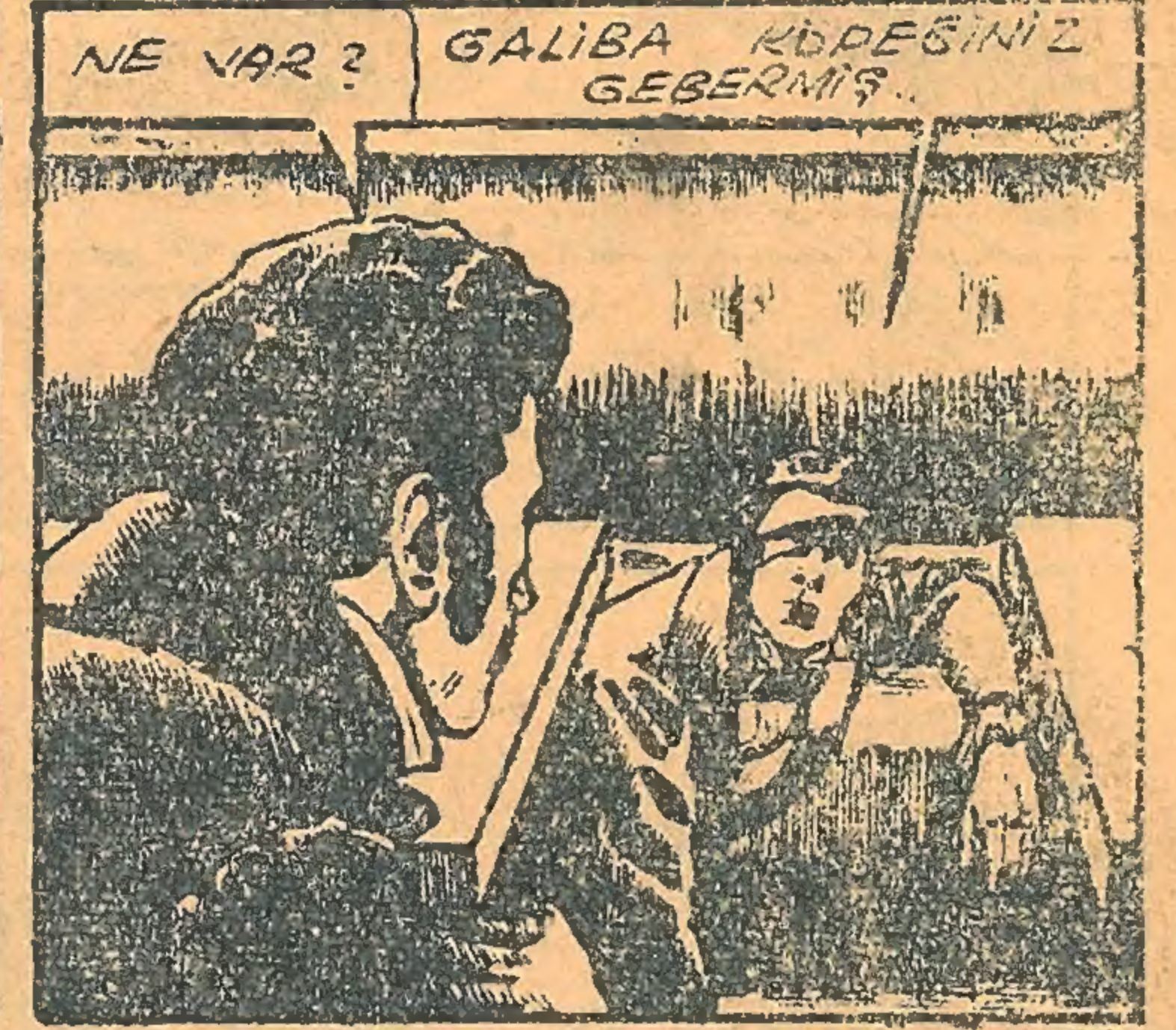
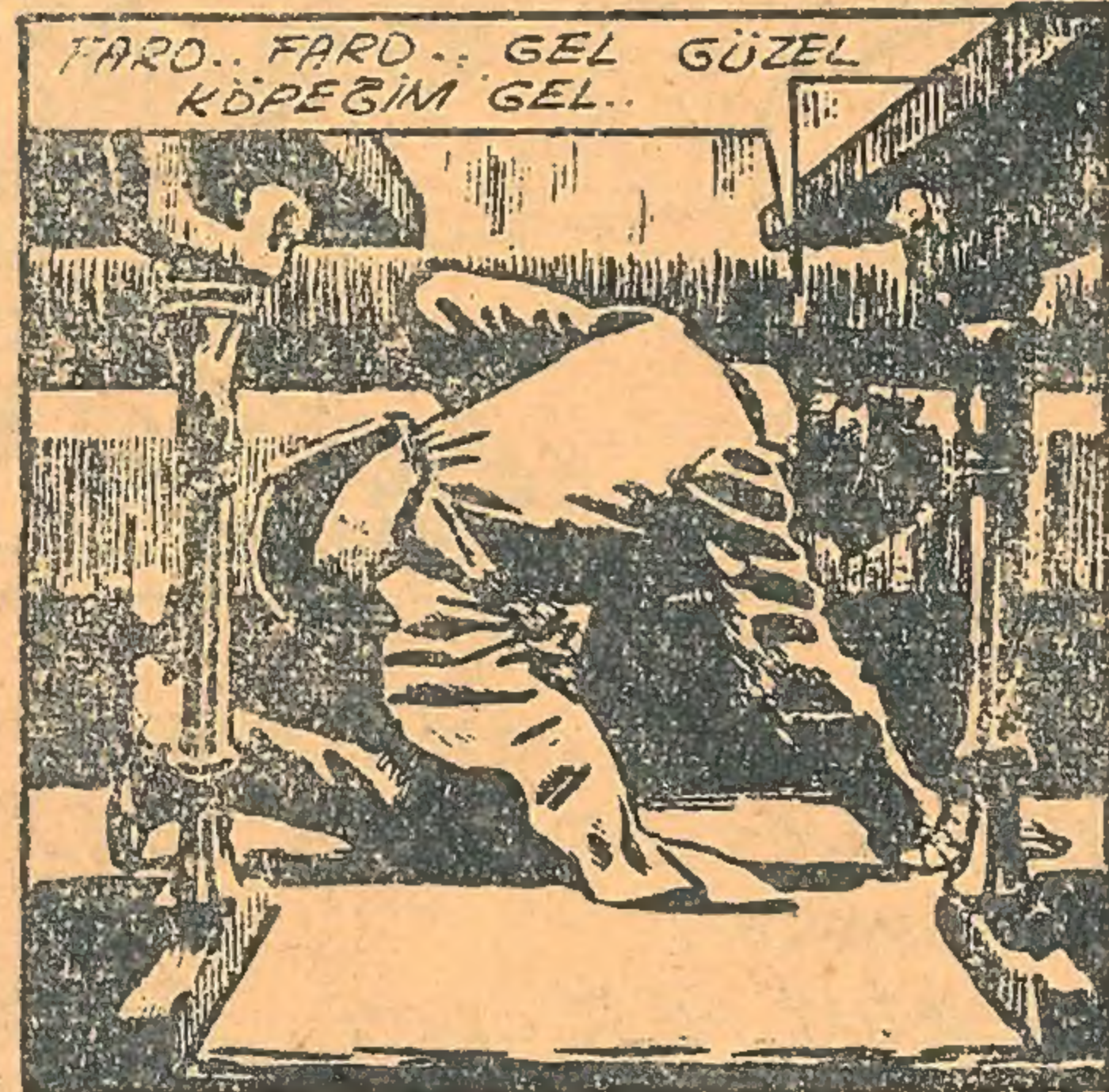
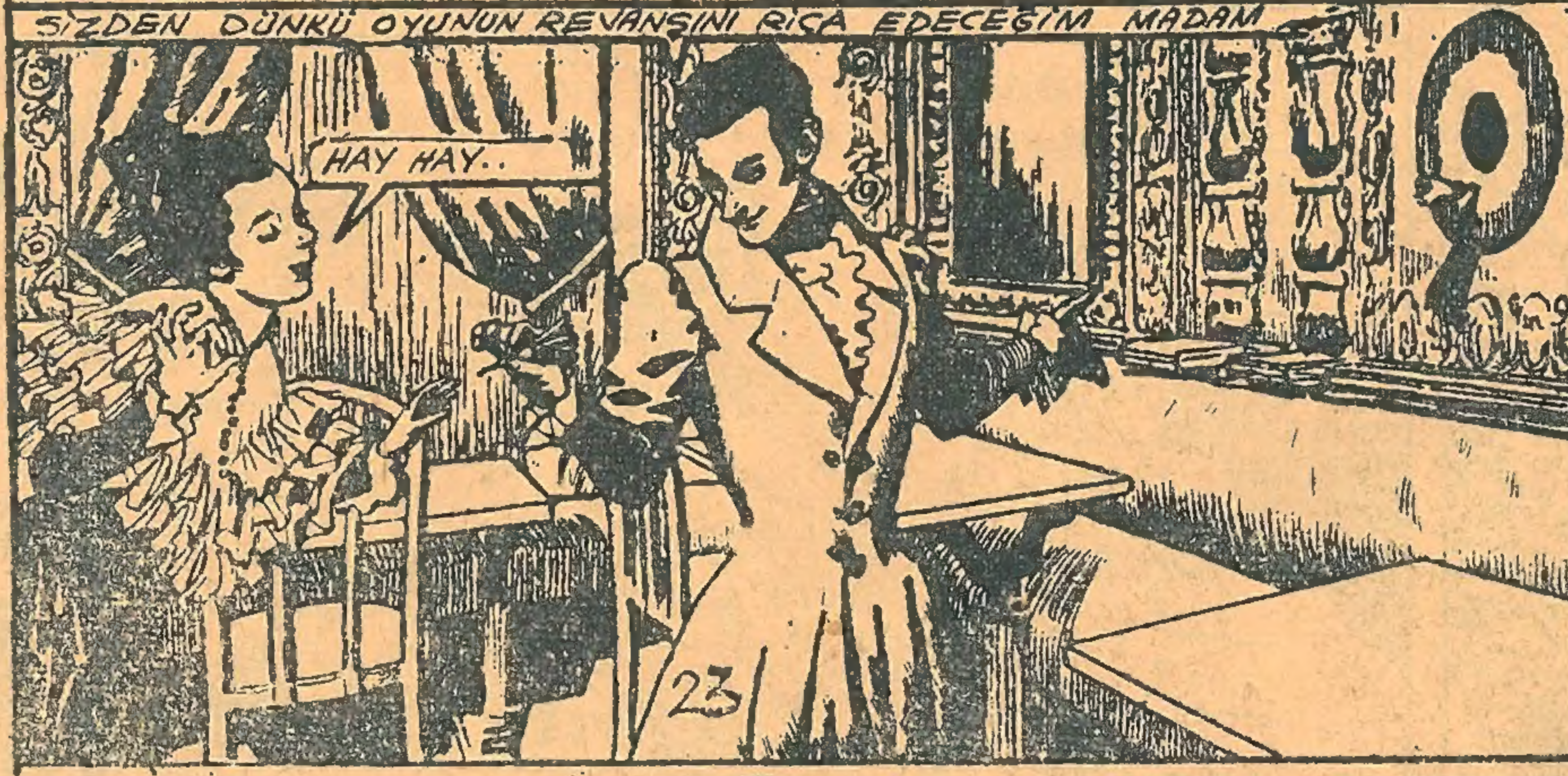
— Peki neye? Ne bekliyor?

Evet, ne bekliyordu bu adam? El-vermez mi artık bu kadar beklettiği?

Nihayet, kış ortasında bir gün, elbise askısının yanındaki gözden dosyaları çıkartıyordu. Patron da ayakta do- (Devamı 14. sayfada)

MONTE KRISTO'NUN ESRARİ

LİMANDAKİ ON GEMİNİN KOMUTASINI
KORMORAN ÜZERİNE ALDI. HÜCUM
EMRİ VERDİ.

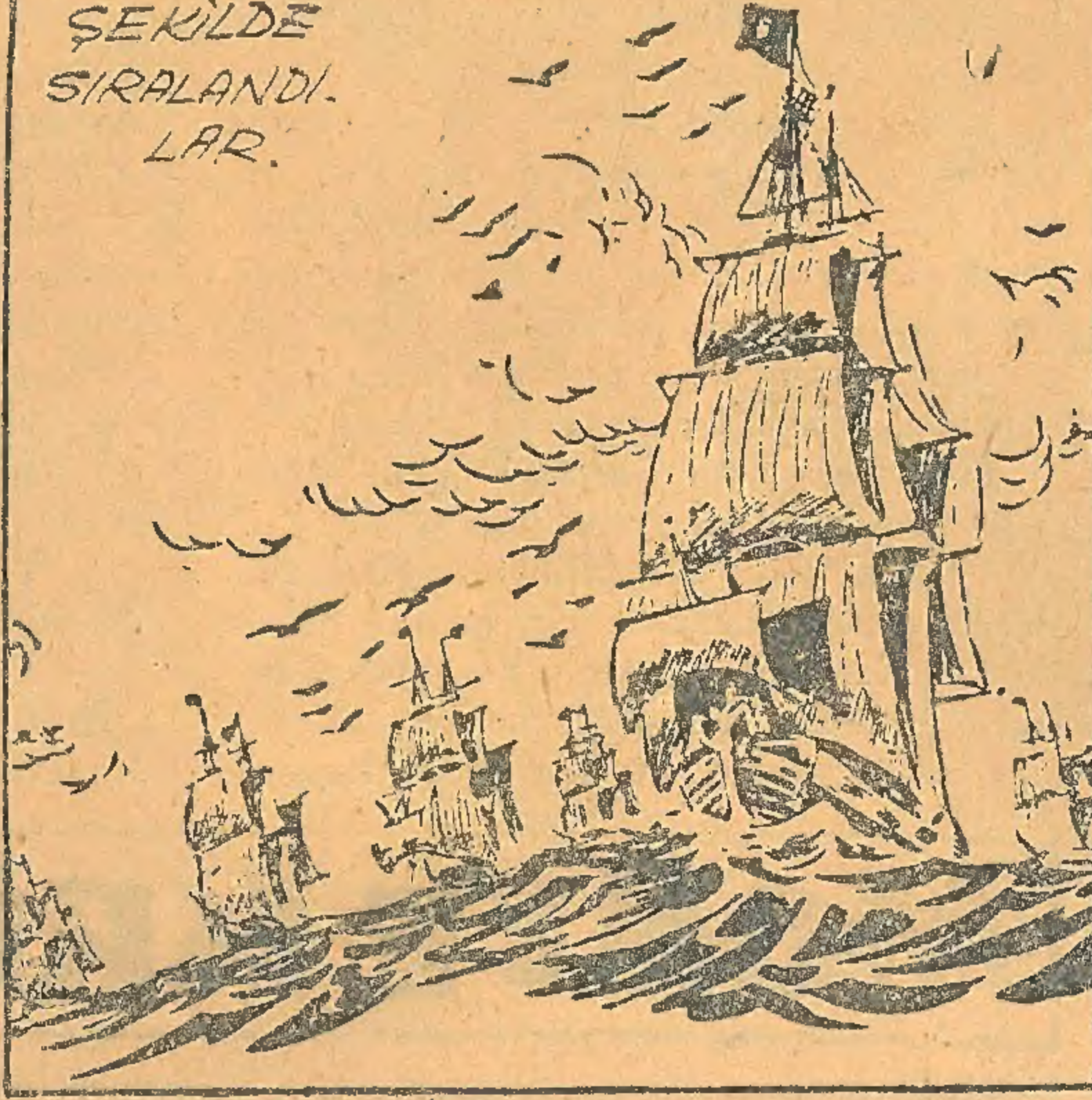
KORSANLAR KRALI

no:57

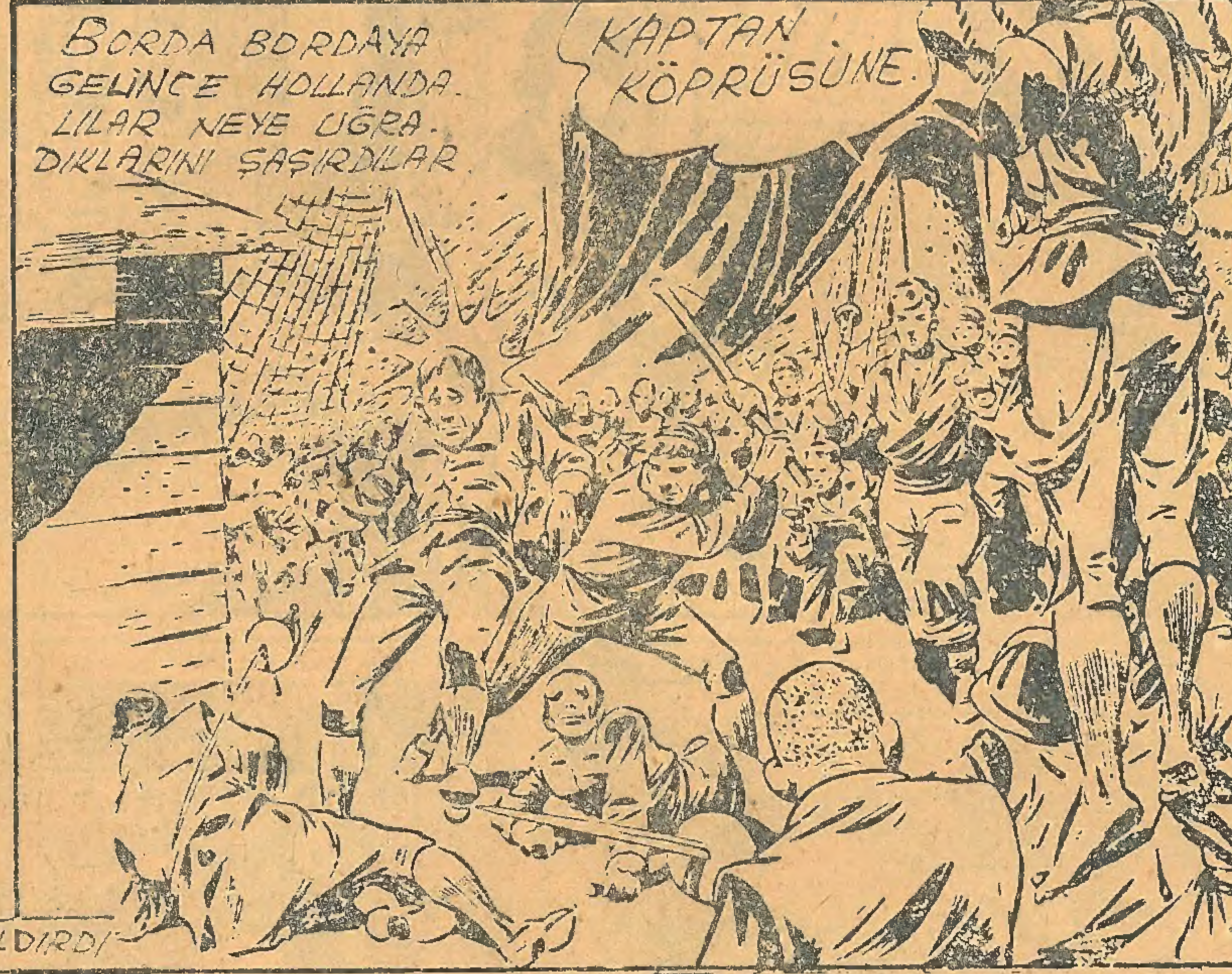

KORMORAN
ATMACA GİBİ İNGİ-
LİZ HOLLANDA GEMİ-
LERİ KOMUTAN GEMİSİNE SALDIRDI

KORSAN GEMİLERİ YELPAZE GİBİ
DENİZE AŞILDILAR. HOLLANDA
GEMİLERİNİN YOLUNU KESECEK
ŞEKİLDE
SIRLANDI-
LAR.

BORDA BORDAYA
GELİNCE HOLLANDA
LILAR NEYE UĞRA-
DILARINI ŞAŞIRDILAR

KAPTAN
KÖPRÜSÜNE

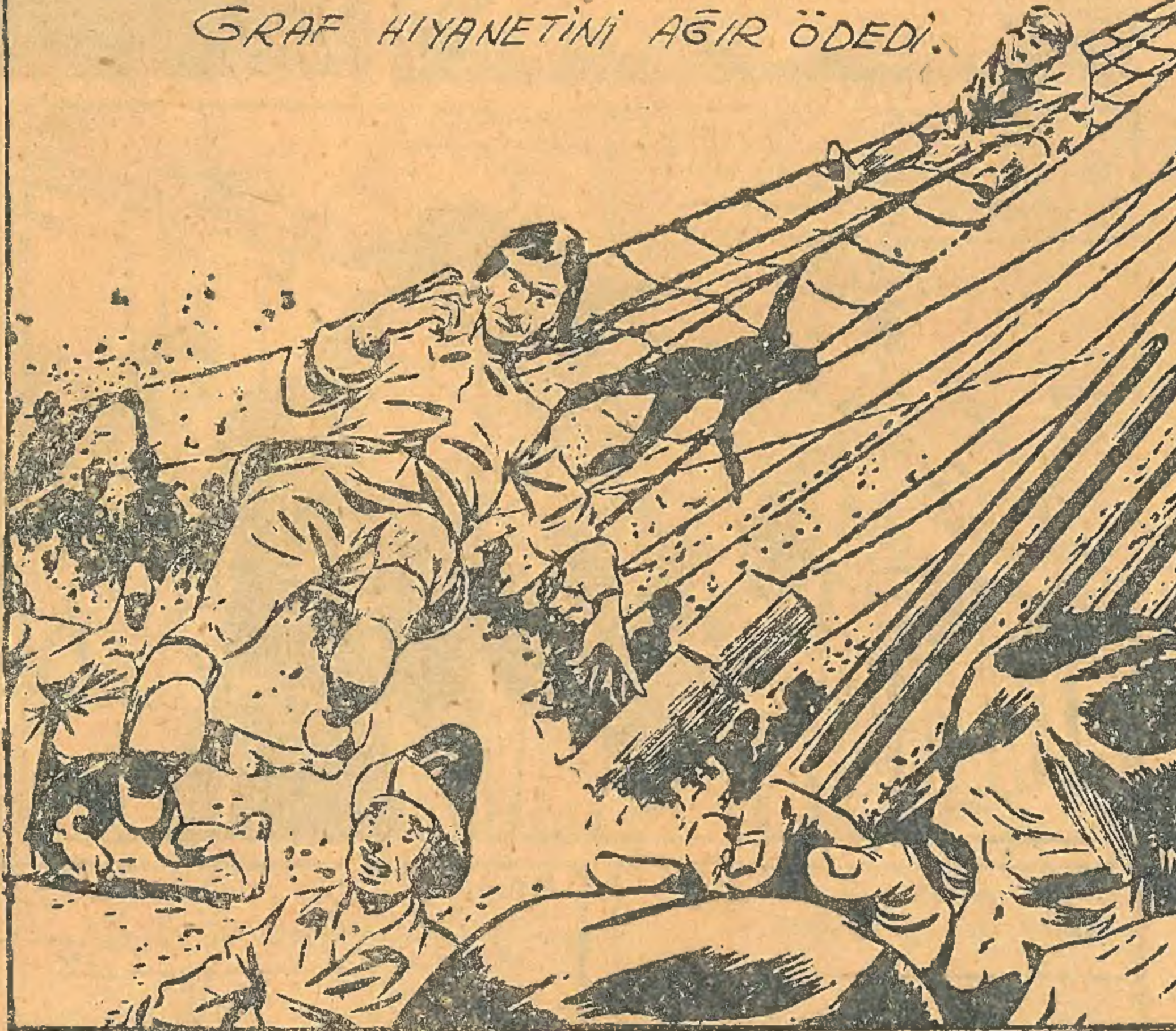
MERSEDES
RÜYİ TEHDİT
EDEN BİR HOL-
LANDALI SUBAYI
DEVİRDİ.

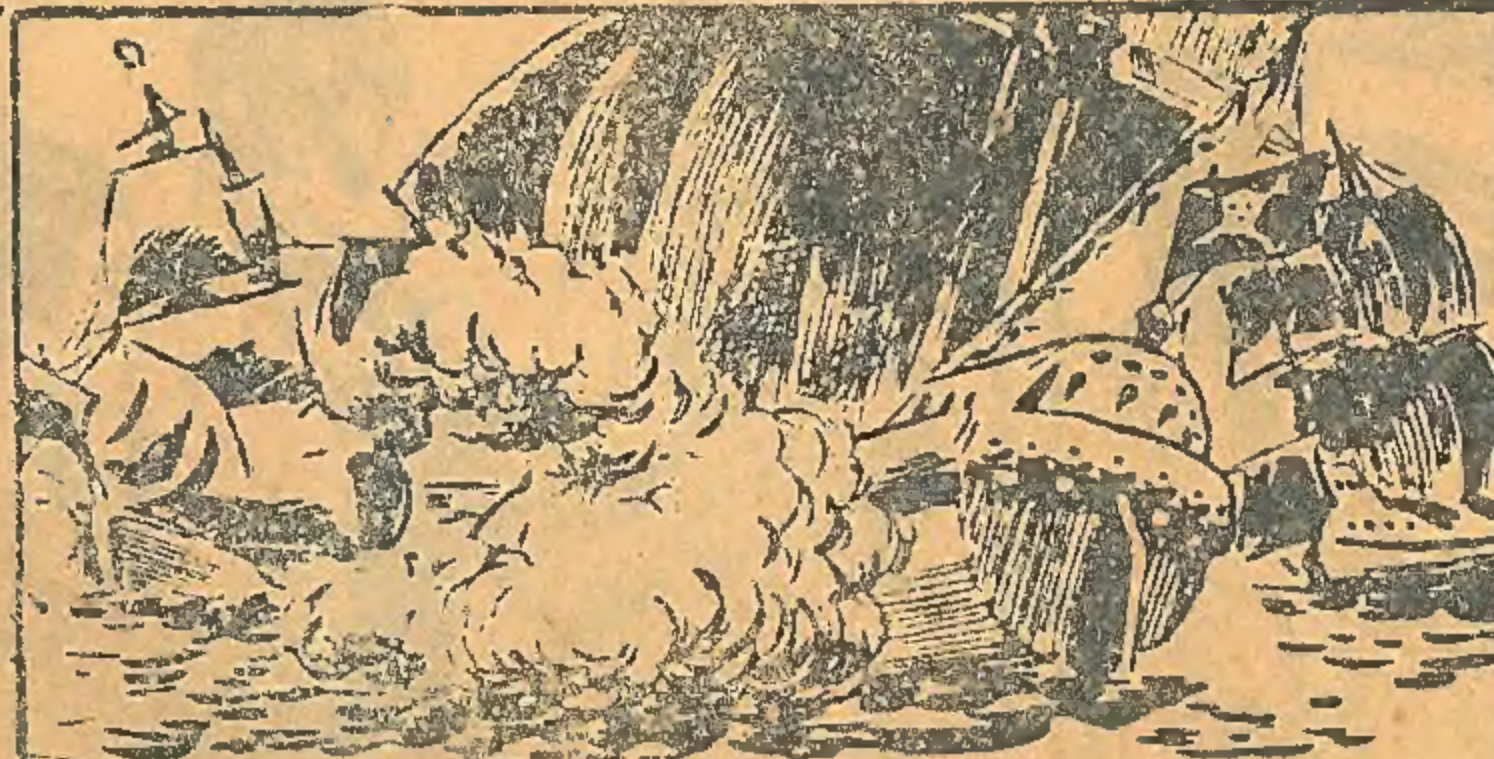
KORSAN SENİ
DİREĞE ÇİVİ-
LEYECE-
ĞİM.

GEÇ KALDINIZ.
SAYIN AMİRALİM..
KORSANLAR HİÇ
ŞAKAYA GELMEZ

PÖTİFOK BÜTÜN MAHARETİNİ KULLANDI
BİR İPİ KEMENT YAPTI. SON HAIN KOR-
SANI : GRAFI YAKALADI.
GRAF HİYANETİNİ AĞIR ÖDEDİ.

HOLLANDA GEMİCİLERİ, AMİRAL
ÖLDÜRÜLÜKÇE DAHA
FAZLA DAYANMADILAR
TESLİM OL-
DULAR.

BÜTÜN SAVAŞ HATTI BO-
YUNCA KORSANLAR SAVAŞI.
YORLARDI.

87

HER BİRİ
KENDİNE
BİR GEMİ
SEÇMİŞTİ.
NİHAyet
KORSANLAR
BU DENİZ
SAVAŞINI
KAZANDILAR.
ARKASI VAR.

İNTİKAM PERİSİ

(4. sayfadan devam)

Vernon merakla, «Sahi o nereler-
de?» diye sordu.

— «Batıda bir yerde.»

— «Ne zaman gitti.»

— «Vilâ... senin kuzin yani Mis
Moris gittikten az sonra gitti.» Za-
vallı Vini kekeleye başlamıştı,
Fakat Vernon onun bu halinin far-
kında değildi. Vilâ lâfını duyun-
ca gözleri dolmuştu.

Ayağa kalktı ve gidip pencere-
den dışarıya baktı.

— «Biliyor musun, Vini, Vilâ'yı
bir kere daha görebilmek için ha-
yatımın yarısını verirdim. O dün-
yanın en harikulâde kıızıydı.»

Vintrop, «Evet» diye cevap ver-
di. Sesi çok hafif ve titrekkti. «Yüz
yaşına kadar da yaşasak onun gibi
bir kız bulamayız, Verni. Bütün
dünyayı arasak onun bir eşini bu-
lamayız.»

Vernon bir an arkadaşına hay-
retle baktı. Sonra müşfik bir gü-
lüşle:

— «Okadar fena mı vurulmuş-
tur, Vini?» diye sordu. «Doğrusu-
nu sorarsan benim de halim kötü-
dü. Onun başını çevirip bana bak-
ması mümkün değildi, tabii. Onun
için duyduğum hislerin bir ağabey
muhabbetinden ileriye geçtiğini o-
na hiçbir zaman belli etmedim.
Beni adam eden odur, Vini. Belki
günlerden bir gün sana o macerayı
anlatırım. O zaman Star Viley'e
niçin itimat etmediğimi de daha
iyi anlarsın.

Ertesi sabah erken saatte Vint-
rop Nort'u telefona çağırdılar. Sı-
cak yatağından kaldırıldığı için
sinirlenen Vini uykulu uykulu,

— «Âlâ, ne istiyorsunuz?» diye
sordu. (Arkası var)

RÜYA

(6. sayfadan devam)

yün bakkalı Mr. Perkins, o gece
kahvede etrafına toplananlara hâ-
diseyi dili döndüğü kadar anlatmı-
ya çalışıyordu.

«Öyle sessiz bir yer ki bilseniz,
diyordu. Kuş civıltısından başka
hiçbir şey işitilmiyor. Orada ne a-
radığını bir türlü anlıyamadım. Çal-
ının arkasından altı delik çizmenin
sahibinin Mr. Rumbold olduğunu,
daha kendisini görmeden kestirmiş-
tim. Belden yukarısı suyun içindey-
di zaten. Boğulmuştu, biçare adam.»

Bunları dinliyen savcı: «Evin-
de bulduğumuz kâğıt niyetini açık-
lıyor, diye cevap verdi. Rüyalının
tesiri altında kalarak intihar etmeğe
karar vermiş olduğu besbelli.»

Arkadaşları da: «Zavallı ihtiyar
Rumbold, diyerek acındılar. Başına
böyle bir şeyin geleceğini de rüya-
sında görmüş müydü acaba?..»

İNTİZAR

13. sayfadan devam)

laşıyordu. Birden üstüne iki kolun a-
bandığını duyunca bir çığlık koparttı ve
ellerini yüzüne örterek haykırdı :

— Adil Bey, ben namuslu bir kı-
zım. Ayaklarınızı öpeyim beni kapı ka-
pı iş aramağa mecbur etmeyin.

Daha fazlasını söyleyemedi. Uzaktan
çılğın bir kahkaha koptu. Patron ölesiye
gülüyordu.

Perişan bir halde başını çeviren Ve-
dia, elbise askısından üzerine yıkılan ve
iki boş kolu omuzlarından göğsüne doğ-
ru sarkan paltonun kazaen üstüne düş-
müş olduğunu görünce bu defa masasına
kapanarak hıçkır hıçkır ağlamağa baş-
ladı.

Zavallı kız, beklie beklie, o asap
bozukluğu ile üstüne düşen paltoyu sa-
hibinden tefrik edememişti.

Gülmekten baygınlıklar geçiren pat-
ron nihayet onun yanına geldi ve elini
omuzuna koydu :

— Ağlama yavrum. Ben o namussuz
paltoyu bir daha giymem. Bu zamana ka-
dar ben kıyamadım. Sana. Gördün mü
terbiyesizin ettiğini. Fakat, Vedia, şuna
inat seni alayım da hasedinden çatlasın.
Ver şu elini. Varyyorsun değil mi?

Kalb Kalbe Karşıdır!

3

CORCLA FLORA KOLKOLA GİREREK YOLLARINA DEVAM
EDERLER. FANNİ DE PEŞLERİNDEN GİDER.

FANNİ HER ŞEYİ GÖZE ALIR...

Affedersiniz. Şimdi
içeri giren matmazel
Benetti ile görüşmek
istiyorum.

Matmazel Benetti mi?
Burada öyle kimse
yok. Şimdi içeri gi-
ren de Mühendis
Corcla nişanlı
sı Flora..

Flora... Corc... Bu isimleri
unutmamalıyım. gelecek per-
şembe belki lazım
olur..

**DÜNYA HARP TEHLİKE
Sİ GEÇİRMEKTEDİR.**
BÜTÜN DEVLETLERİN
DİŞ İŞLERİ BAKANLARI
FALİYETE GEÇMİŞLER-
DİR. BU SIRADA MONA-
KO ANLAŞMASI İMZA
EDİLİR.
BİR ÇOK DEVLETLER
YABANCI MEMLEKET-
LERDEKİ TEB'ALARI-
NI VATANA ÇAĞIRMAK-
TADIR. BU ARADA
CORC DA AMERİ-
KAN SEFARETİNDEN
ALDIĞI BİR TELGİ-
RAFLA AMERİKAYA
ÇAĞRILDIĞINI ÖĞRE-
NİR.

BU HABER CORC İLE FLORAYI ÇOK ÜZER..

Cesaret yavrum! Telgrafı
Sende gördün. Bu biriki
aylık bir ayrılık olacak!

Corc ben etrafta esen
havayı hiç beğenmiyo-
rum, ya bir daha geri
dönmesen?
O kadar korku-
yorum ki!..

HAREKET İÇİN HAZIRLIK...

Bu kiravatı hatırla-
dın mı? Sana ilk
hediyeimdi...

İşte bende onu dü-
ğün günümüz
için saklıyorum.

CORC PERŞEMBE
GÜNÜ OĞUST
TRANSLANTIĞI
İLE HARE-
KET EDE-
CEK.

ERTESİ
PERŞEM
BE
FANNİ
TEKRAR
MİLA-
NOYA
GELİR.

Mühendis Corc mu?
Günaydın bayım. Ben sizin
iyiliğinizi isteyen bir dostu-
nuz. Size tavsiyem nişan-
linıza pek fazla itimat
etmemenizdir. Nasıl?
Bana gülermisiniz. öyle
ise bugün öğleyin Diana
otelinin salonuna gelin.
Bir Sürpirizle Karşı-
laşacak-
sınız!
Allaha
İsmar-
ladık.

Lütfen Sayfa-
yı Çeririr.

87/1

ny tek.

BİNBİR ROMAN

CORCUN BÜ-
TÜN NESESİ
BİR ANDA ALT
ÜST OLUR.
SÖYLENENLE-
RE ALDIRIS
ETMEK İSTE-
MEZ. FAKAT
SAATLERİLER-
LEYİP TE
11 OLUNCA.

Flora bugün öğle ye-
megini beraber ye-
sek nasıl olur?
Mesela beyaz
pavyonda. Son
Saatlerimi hep
seninle bera-
ber geçirmek
istiyorum.

Corcum.
Yemeğe im-
kân yok. Fakat
yemekten
Sonra der-
hal buluşa-
lım. olmaz-
mı canım?

CORC BASINI SAL-
LAR. BELKİ BİR TE-
SADÜFTÜR.

BU SIRADA
DİANA
OTELİNDE
İSE...

BÖYLE DİYEREK FA-
NNİ BÜTÜN BAYALI-
ĞI İLE SENATÖRE
BİR TOKAT ATTI.

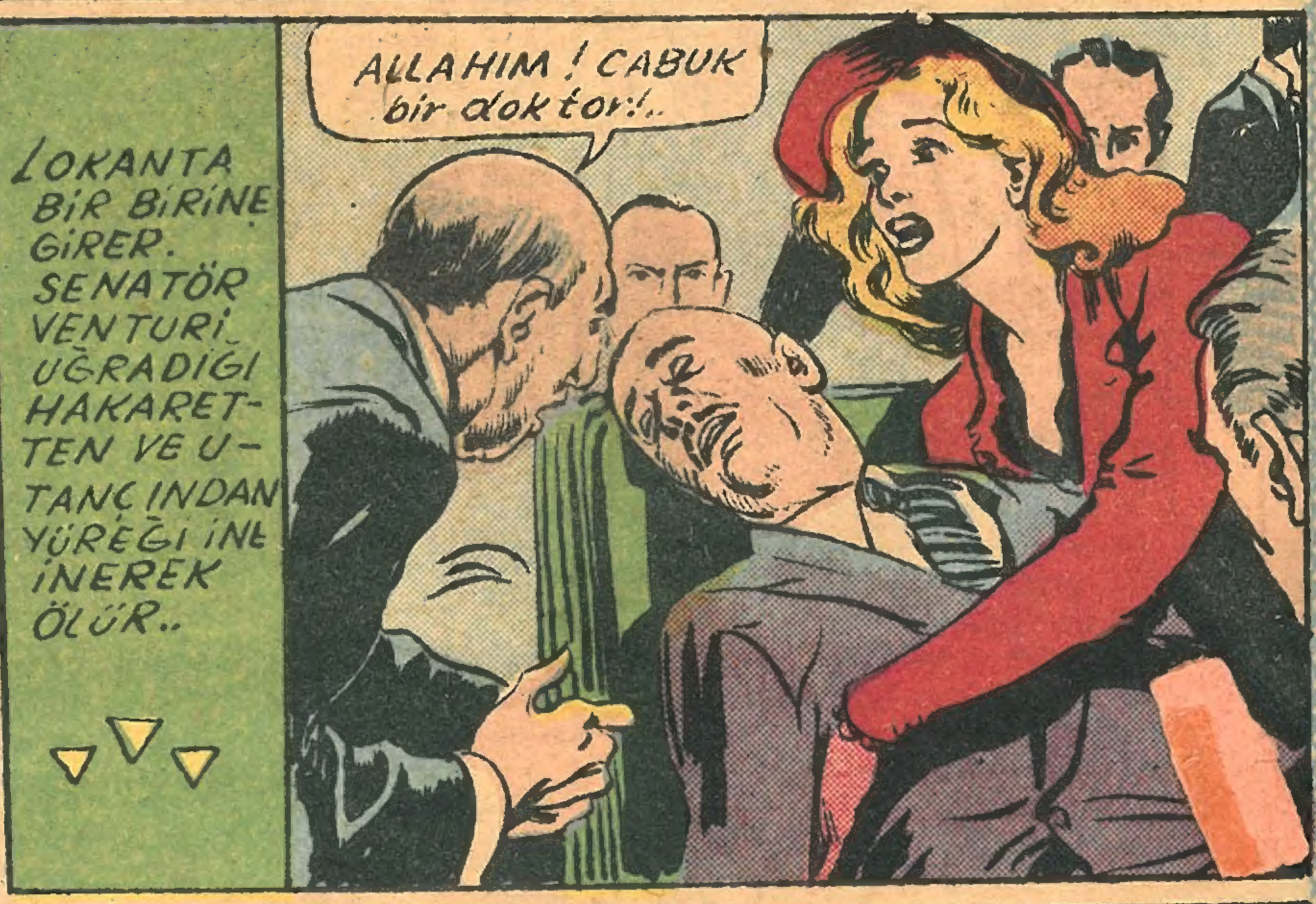
Seni düzenbaz herif seni! Toplantı de-
mek bu ha! Nişanlısına boynuz tak-
tiran bu sersemle buluşmak için ba-
na maval oku öylemi? Fakat azizim
senatör ben böyle muamele ederim.

Bırakın şu herife iyi bir ders
vereyim. Şu şilliğe de bakın
hele. Ne temiz bir aile kızı
rolü yapıyor.

LOKANTA
BİR BİRİNE
GİRED.
SENATÖR
VENTURİ
UĞRADIĞI
HAKARET-
TEN VE U-
TANCINDAN
YÜREĞİ İNE
İNİREK
ÖLÜR..

ALLAHIM! CABUK
bir doktor!

DISARIDAN BİRİSİ
İÇERDEKİ BÜTÜN
HADİSELERE ŞAHİT
OLUR.
BUDA VERİLEN HA-
BERİN DOĞRULUĞU-
NU ANLAMAK İÇİN
GİTMİŞ BULUNAN
CORC TUR.

87
2

Önce Ronaldo... Şimdide
yaşlı bir senatör... Al-
lahım. Bu korkunç şeye
nasıl ihtimal vermeli?

GÖRDÜĞÜ BU OLAYDAN SONRA KENDİN-
DEN GEÇMİŞ BİR HALDE YOLUNA DE-
VAM EDER.

Gitmeli... hem de derhal gitmeli
Aramıza Okya-
nusu koymalı...

ARKASI
VAR.